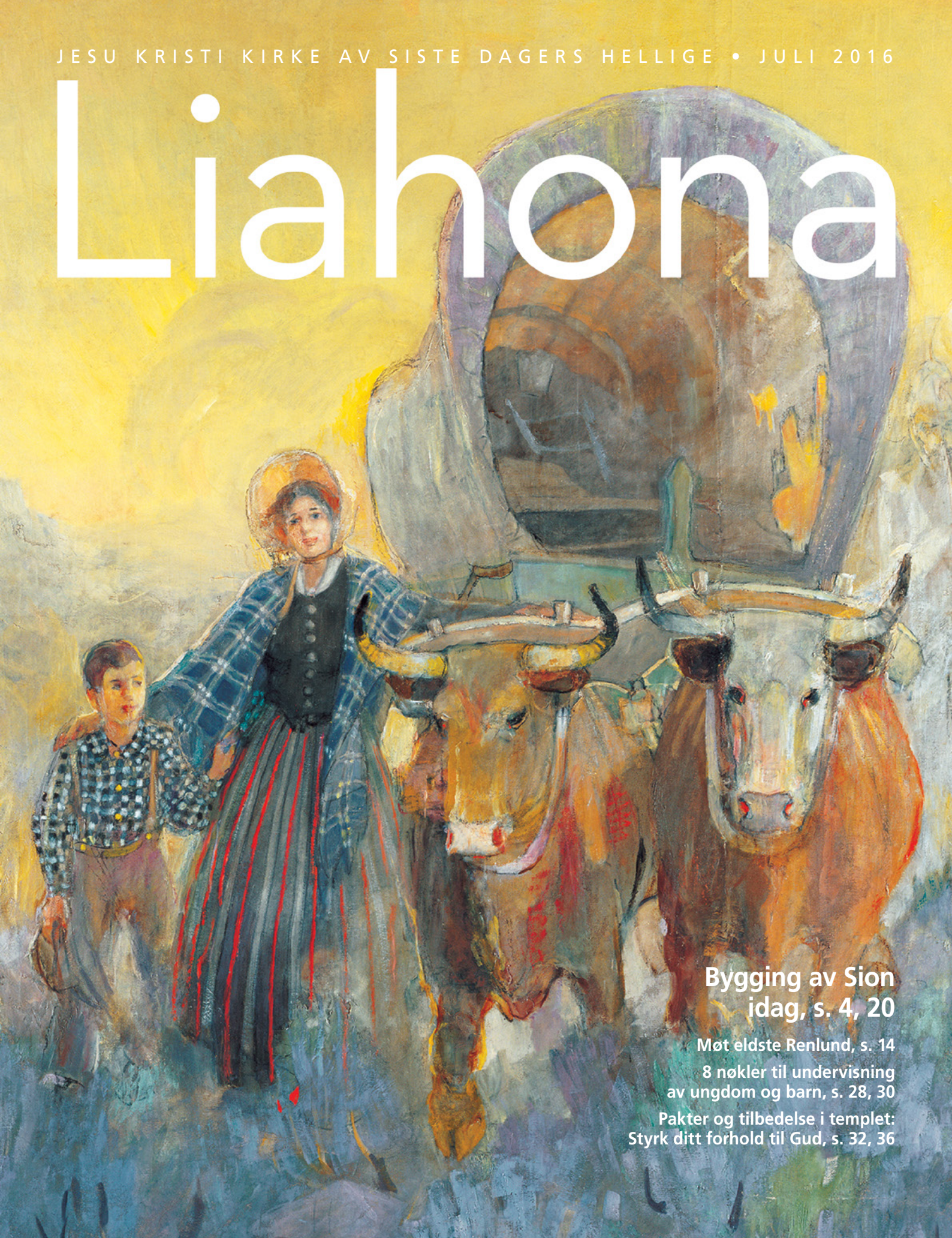

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE • JULI 2016

Liahona

Bygging av Sion
idag, s. 4, 20

Møt eldste Renlund, s. 14

8 nøkler til undervisning
av ungdom og barn, s. 28, 30

Pakter og tilbedelse i templet:
Styrk ditt forhold til Gud, s. 32, 36

*“Alle ting bærer bud
om at det finnes en
Gud. Ja, til og med
jorden og alle ting som
er på dens overflate,
ja, og dens bevegelse,
ja, og også alle
planetene som
beveger seg i sine
faste baner, vitner
om at det finnes en
høyeste Skaper.”*

Alma 30:44

Fotografi av Melkeveien,
tatt fra Jackson Lake,
Wyoming, USA.

**24 Som enken i Sarepta:
Fasteofferets mirakel**

Av Po Nien (Felipe) Chou
og Petra Chou

*Vi ville hjelpe de fattige og
trengende. Vi ville at vår familie
skulle overvinne tendensen til
å være selvisk. Vi fant løsningen
i fasteofferet.*

**36 Vi kan hedre Gud ved
å overholde våre pakter**

Av eldste Joseph W. Sitati

*Vi hedrer vår himmelske Fader når
vi styrker vårt forhold til ham ved
å inngå og holde alle de frelsende
pakter og ordinanser.*

AVDELINGER

**8 Profeter og apostler taler i dag:
Til fordel for religionsfrihet**

**10 Vi taler om Kristus: Omsorg
for de med andre normer**
Navn ønskes ikke oppgitt

**28 Undervisning på Frelserens
måte: Forstå de unge som du
underviser**

**30 Undervisning på Frelserens
måte: "Se, deres små" –
Hvordan undervise barn**

**32 Evangeliets klassikere:
Tilbedelse i templet –
nøkkelen til å kjenne Gud**
Av eldste Marion D. Hanks

40 Sagt av siste-dagers-hellige

**80 Til vi ses igjen:
Åndelige krokodiller**
Av president Boyd K. Packer

BUDSKAP

**4 Budskap fra Det første
presidentskap: Tro mot
våre forfedres pakt**
Av president Thomas S. Monson

**7 Besøkende lærerinnens
budskap: Våre muligheter
som foreldre**

HOVEDARTIKLER

**12 Lærerrådsmøter utgjør en
forskjell**
Av Sandra Cattell
*Hvordan en kommentar på et
lærerrådsmøte forbedret hennes
undervisning.*

**14 Eldste Dale G. Renlund:
En lydig tjener**
Av Elder Quentin L. Cook
*Gjennom et liv med tjeneste vet
eldste Renlund, som ny apostel, at
Herren kvalifiserer dem han kaller.*

20 Min reise som pioner fra India
Av Mangal Dan Dipty som fortalt
til John Santosh Murala
*Herrens broderi av livet mitt
er vakrere enn jeg noensinne
forventet – fra å vokse opp som en
"jungelgutt" på landet i India til å
bli døpt og venn med en apostel.*

OMSLAGET

Forside: *Ikke alene*, av Minerva Teichert.
2. omslagsside: Foto av Royce Bair. Nest
siste omslagsside: Foto av Guy Cohen

48

44 Hvordan håndtere en for tidlig hjemkomst

Av Jenny Rollins

Å dra hjem fra misjon før tiden var knusende. Her er noe jeg skulle ønske mine kjære og jeg hadde hatt kunnskap om.

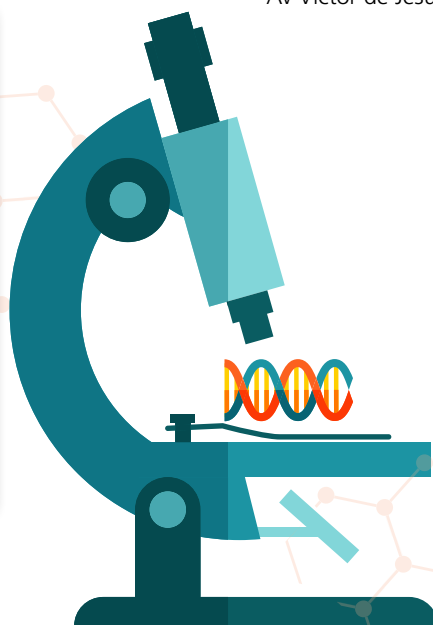
48 Unge voksne profiler: Han holder seg sterk i Frankrike

Av Mindy Anne Selu

Mens Pierre er i det franske militæret, bruker han på bønn og skriftstudium slik at han kan være et eksempel på sin tro.

Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret. Hint: "Hva er en kato-mon?"

54

50 Svar fra Kirkens ledere: Hvordan du kan ta imot templets velsignelser

Av eldste Ronald A. Rasband

51 Rett på sak

Romantiske følelser? Mirakler idag?

52 Gruppepress og Pisto

Av Kiara Blanco

Jeg fortsatte å mase på foreldrene mine om at de måtte la meg få gå på fester sammen med vennene mine. Da jeg endelig fikk lov, ba jeg om at de måtte komme tilbake og hente meg.

54 Vitenskap og vår søken etter sannhet

Av Alicia K. Stanton

Bekymrer du deg over hvordan noe du lærte i naturfag vil passe inn i evangeliet?

58 Forberede - og handle

Av eldste Hugo E. Martinez

Herrens hensikt er at slektshistorie, tempel- og misjonærarbeid skal gjøres av dere.

60 Å minnes Frelseren

Av Eric B. Murdock

Fem velsignelser som kommer av løftet om å alltid minnes Jesus Kristus.

64 Plakat: Halvveis?

65 Derfor vet jeg: Jeg lærte å være et lys i verden

Av Victor de Jesus Cruz Vargas

70

66 Uansett hvem du er

Av Linda Davies

"Å nei," tenkte Andi. "Hva kommer til å skje siden jeg ikke er beseget til min familie?"

68 Clarence versus mesteren

Av Lori Fuller

Alle kom for å se på Clarences løp for å finne ut om visdomsordet virkelig var sant.

70 Barn som står rakrygget: Venner og tro

Av Melissa Hart

72 Svar fra en apostel: Hvordan blir misjonærene kalt?

Av eldste M. Russell Ballard

73 Spørsmålshjørne

Når mamma og pappa krangler, blir jeg veldig bekymret og lei meg. Hva kan jeg gjøre?

74 Helter i Mormons bok: Kaptein Moroni var modig

75 Jeg kan lese Mormons bok

76 Historier fra Mormons bok: Kaptein Moronis fane

79 Musikk: Når jeg hører om pionerbarn

Av Janice Kapp Perry

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson,
Dale G. Renlund

Redaktør: Joseph W. Sitati

Assisterende redaktører: James B. Martino,
Carol F. McConkie

Rådgivere: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett,
Craig A. Cardon, Cheryl A. Esplin, Christoffel Golden,
Douglas D. Holmes, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Administrerende direktør: Peter F. Evans

Daglig leder: Vincent A. Vaughn

Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Produksjonssjef: Megan VerHoef Seitz

Tekst og redigering: Brittany Beattie, David Dickson, David A.
Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff,
LaRene Porter Gaunt, Jill Hacking, Charlotte Larcabal, Michael R.
Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey,
Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Paul
VanDenBerghe, Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Tadd R. Peterson

Design: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Tom
Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Susan Lofgren,
Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole
Walkenhorst

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjon: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett,
Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Førhåndstrykk: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Oversettelse: Statsautorisert translator Petter Svanevik

Distribusjonssjef: Stephen R. Christiansen

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department of
MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring
vennligst kontakt kundetservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til Liahona, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; e-post til:
liahona@ldschurch.org; eller på internett: liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

email: ole@podhorny.com

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»
eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
kambodjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk,
tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, filippinsk, finsk, fransk,
tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribatisk,
koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallisk, mongolsk, norsk,
polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk,
svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og
vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt. Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i Liahona kan kopieres til ikke-
kommerisielt bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan ikke
kopieres hvis det er påført anmerkning om at kopiering ikke er
tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property Office,
50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

July 2016 Vol. 80 No. 7. LIAHONA (USPS 311) Norwegian (ISSN
1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.
USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus
applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty
days' notice required for change of address. Include address label
from a recent issue; old and new address must be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at
address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card
orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone
or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines,
P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ideer til familiens hjemmeaften

*Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes
på familiens hjemmeaften. Her er to eksempler.*

“Som enken i Sarepta: Fasteofferets mirakel,” side 24: Overvei å lese denne artikkelen sammen som familie og studer deretter historien om enken i Sarepta i 1 Kongebok 17. Dere kan deretter svare følgende spørsmål: Hvordan velsigner faste oss individuelt og som familie? Hvem kan fasteofferet vårt være til velsignelse for? Hvilke velsignelser kan vi se i vårt hjem ved å gi et mer rundhåndet fasteoffer? Dere kan diskutere om det er mulig å gi et mer rundhåndet fasteoffer, eller andre måter dere kan hjelpe de fattige og trengende på som familie.

“Kaptein Moronis fane,” side 76: Sammen som familie kan dere lese om kaptein Moroni i denne artikkelen. Deretter kan dere lese Alma 46:11-14 og snakke om hva som motiverte kaptein Moroni til å forsvare sitt folk – “vår Gud, vår religion og frihet og vår fred, våre hustruer og våre barn”. De samme tingene er fremdeles viktige og er fremdeles under angrep idag. Vurder å lage deres eget “frihetens fane” for familien, og diskuter måter dere kan kjempe for de tingene som betyr mest for dere.

MER PÅ INTERNETT

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på mange språk på languages.lds.org. Gå inn på [facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) (tilgjengelig på engelsk, portugisisk og spansk) for å finne inspirerende budskap, ideer til familiens hjemmeaften og materiell som du kan dele med venner og familie.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

av, 4, 32, 60
Barn, 7, 30
Bønn, 24, 48, 68
Den hellige ånd, 41
Egenverd, 42
Familie, 7, 10, 66, 73, 76
Faste, 24
Fasteoffer, 24
Foreldreansvar, 7, 28, 30
Forsoning, 10
Frelsesplanen, 66
Gruppepress, 52
Guddommelige egenskaper, 7

Kall, 41
Kjærlighet, 10, 44
Kyskhetsloven, 51
Kyskhetsloven, 51
Lydighet, 80
Mirakler, 51
Misjonærarbeid, 40, 44, 58, 65, 70, 72
Mot, 74, 75
Nadverden, 36, 60, 64
Offer, 4
Omvendelse, 20
Ordinanser, 32, 36, 43

Pakter, 32, 36
Pionerer, 4, 20, 79
Seminar, 58
Skriftstudium, 44, 48, 75
Slekthistorie, 42, 43, 58
Tempelarbeid, 32, 43, 50, 58, 66, 70
Tro, 4, 44
Undervisning, 8, 12, 28, 30
Ungdom, 28
Visdomsordet, 52, 68
Vitenskap, 54
Vår himmelske Fader, 36

Av President
Thomas S.
Monson

TRO

MOT VÅRE FORFEDRES PAKT

John Linford var 43 år da han og hans hustru, Maria, og tre av sønnene deres tok beslutningen om å forlate sitt hjem i Gravely, England, for å reise tusenvis av mil til de hellige i Saltsjødalen. De forlot en fjerde sønn, som var på misjon, solgte sine eiendeler, og gikk ombord i Liverpool i skipet *Thornton*.

Reisen over havet til New York City, deretter over land til Iowa, gikk smertefritt. Vanskelighetene begynte imidlertid kort tid etter at familien Linford og andre siste-dagers-hellige som reiste med *Thornton* forlot Iowa City 15. juli 1856, som en del av det ulykksalige James G. Willies håndkjerrekompani.

De vanskelige værforholdene og den krevende reisen satte sitt preg på mange i kompaniet, også John. Han ble etterhvert så syk og svak at han måtte trekkes i en håndkjerre. Innen kompaniet nådde Wyoming, var tilstanden hans betraktelig forverret. Et rednings-team fra Salt Lake City nådde dem 21. oktober, bare noen timer etter at Johns jordiske reise var over. Han døde tidlig den morgenen nær bredden av Sweetwater River.

Var John lei seg for at han hadde byttet bort komfort og et enklere liv mot strevet, savnet og vanskelighetene med å bringe familien til Sion?

“Nei, Maria,” sa han til sin hustru før han døde. “Jeg er glad for at vi reiste. Jeg vil ikke være i live til å se Salt Lake, men du og guttene vil, og jeg angreir ikke på alt vi har gjennomgått hvis guttene våre kan vokse opp og oppdra familiene sine i Sion.”¹

Maria og sønnene hennes fullførte reisen. Da Maria døde nesten 30 år senere, etterlot hun og John seg en arv av tro, tjeneste, hengivenhet og offer.

Å være en siste-dagers-hellig er å være en pioner, for definisjonen av en pioner er “en som går foran for å berede eller åpne veien så andre kan følge etter”.² Å være en pioner betyr å bli kjent med oppofrelse. Selv om medlemmer av Kirken ikke lenger blir bedt om å forlate sitt hjem for å komme til Sion, må de ofte legge bak seg gamle vaner, lange tradisjoner og høyt skattede venner. Noen må ta den vanskelige avgjørelsen å forlate familiemedlemmer som er imot deres medlemskap i Kirken. Siste-dagers-hellige går imidlertid fremover, og ber om at deres kjære en dag vil forstå og akseptere.

Pionerens vei er ikke enkel, men vi følger i fotsporene til den fullkomne pioner – Frelseren – som gikk foran, og viste oss den vei vi skulle følge.

“Kom følg meg,”³ lød invitasjonen hans.

“Jeg er veien og sannheten og livet,”⁴ erklærte han.

“Kom til meg,”⁵ var hans kall til oss.

Veien kan være full av prøvelser. Noen synes det er vanskelig å motstå dårenes tåpeliges spott og smakløse bemerkninger som latterliggjør kyskheter, ærlighet og lydighet mot Guds bud. Verden har imidlertid alltid nedvurdert overholdelse av prinsipper. Da Noah ble befalt å bygge en ark, så den tåpelige befolkningen på den skyfrie himmelen og lo og gjorde narr – helt til regnet kom.

På det amerikanske kontinent for mange århundrer siden, tvilte menneskene, kranglet og var ulydige, helt til ild fortærte Zarahemla, jorden deket Moronihah, og vannet begravde Moroni. Hån, spott, vulgaritet og synd

var ikke mer. Det ble erstattet med mutt stillhet, tett mørke. Guds tålmodighet hadde tatt slutt, hans tidsplan var oppfylt.

Maria Linford mistet aldri sin tro til tross for forfølgelse i England, vanskelighetene på reisen for å komme til “det sted som Gud ... har valgt,”⁶ og de påfølgende

prøvelsene hun gjennomgikk for familien og Kirken.

Ved en gravstedsseremoni i 1937, innviet til Marias minne, spurte eldste George Albert Smith (1870-1951) hennes etterkommere: “Vil dere være tro mot deres forfedres pakt? ... Streb etter å være verdig til alle ofrene [de] gjorde for dere.”⁷

Når vi forsøker å bygge Sion i vårt hjerte, vårt hjem, våre lokalsamfunn og i vårt land, skulle vi huske det besluttomme mot og den vedvarende tro til dem som ga alt slik at vi kan nyte velsignelsene ved det gjengitte evangelium, med dets håp og løfte gjennom Jesu Kirsti forsoning. ■

NOTER

1. Se Andrew D. Olsen, *The Price We Paid*, (2006), 45-46, 136-37.
2. *The Compact Edition of the Oxford English Dictionary* (1971), “pioneer.”
3. Lukas 18:22.
4. Johannes 14:6.
5. Johannes 7:37; se også 3 Nephi 9:22.
6. “Kom hellige,” *Salmer*, nr. 26.
7. Se Olsen, *The Price We Paid*, 203-4.

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

Overvei å be dem du underviser om å tenke på mennesker i sitt eget liv som har gått foran og vært pionerer for dem. Spør dem så om når de har måttet være pionerer og forberedt veien for andre. Be dem om å grunne på de gangene de måtte ofre, og hvorfor det var verd det. Du kan deretter utfordre dem til å skrive ned sitt vitnesbyrd om “den fullkomne pioner”, Frelseren.

Tro mot pakten

President Monson forteller en historie om en pionerfamilie og siterer deretter president George Albert Smith: "Vil dere være tro mot deres forfedres pakt? ... Streb etter å være verdig til alle ofrene [de] gjorde for dere." Uansett om du har pionerer blant forfedrene dine, eller du er førstegenerasjonsmedlem av Kirken, er du på utkikk etter eksempler på tro for veiledning og styrke? Her er en god måte du kan begynne:

1. Skriv en liste over folk du beundrer. Det kan være medlemmer av din egen familie (før eller nå), venner, Kirkens ledere, eller personer fra Skriftene.

2. Skriv ned egenskaper de har som du liker. Er moren din tålmodig? Kanskje vennen din er snill mot andre. Kanskje du liker kaptein Moronis mot.

3. Velg en egenskap fra listen og spør deg selv: "Hvordan kan jeg tilegne meg denne egenskapen? Hva må jeg gjøre for å tilegne meg dette?"

4. Skriv ned planene dine for å utvikle denne egenskapen, og legg dem et sted hvor du ser dem ofte, slik at du kan bli minnet om målet ditt. Be om vår himmelske Faders hjelp og

sjekk fremgangen din med jevne mellomrom. Når du opplever at du har utviklet denne egenskapen i tilstrekkelig grad, kan du velge en ny egenskap å arbeide med.

Husk at når vi utvikler gode egenskaper i oss selv, hedrer vi ikke bare forfedrenes tro og de ofre de gjorde, men vi kan også være til god innflytelse på dem som er rundt oss.

Du er også en pioner!

Pionerer er mennesker som forbereder veien slik at andre kan følge etter.

Tegn et bilde eller finn et fotografi av en av dine forfedre. Kan du finne en historie om hvordan de forberedte veien slik at du kan følge etter? Skriv ned to måter du kan være en pioner idag. Du kan dele dine ideer på neste familiens hjemmeeften!

Studer ydmykt dette stoffet, og søk å få vite hva du skal dele med andre. Hvordan vil det å ha en forståelse av "Familien - en erklæring til verden" styrke din tro på Gud, og velsigne dem du våker over som besøkende lærerinne? Du finner mer informasjon på reliefsociety.lds.org.

Våre muligheter som foreldre

"Det var nødvendig at Guds åndebarn skulle bli født på jorden og utvikle seg mot evig liv," underviste eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum. "I lys av den ultimate hensikten med den store plan for lykke, tror jeg at de største skattene både på jorden og i himmelen er våre barn og våre etterkommere."¹

Eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum sa:

"Vi tror på familier, og vi tror på barn. ...

'...Gud velsignet dem og sa til dem: Vær fruktbare og bli mange, fyll jorden' (1 Mosebok 1:28). ...

Denne befalingen har ikke blitt glemt eller satt til side i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige."²

Selv om ikke alle av oss blir foreldre i dette liv, kan vi gi næring til

barn i alle aldre. Vi gleder oss over velsignelsene ved å være en del av vår himmelske Faders familie, og vi opplever gleder og utfordringer med å være del av en jordisk familie. Og for mange venter foreldreansvaret i evigheten.

Ytterligere skriftsteder

Salmene 127:3; Matteus 18:3-5;
1 Nephi 7:1; Moses 5:2-3

Overvei dette

På hvilke måter er vår jordiske familie lik vår himmelske familie?

NOTER

1. Se Dallin H. Oaks, "Den store plan for lykke," *Lys over Norge*, jan. 1994, 69. *Ensign*, nov. 1993, 72, 75.
2. Neil L. Andersen, "Barn," *Liahona*, nov. 2011, 28.
3. Neil L. Andersen, "Barn," 28.

Tro, familie, hjelp

Historier fra virkeligheten

"Mange røster i dagens samfunn marginaliserer betydningen av å få barn, eller foreslår å utsette eller begrense antall barn i en familie," sa eldste Andersen. "Mine døtre henviste meg nylig til en blogg skrevet av en kristen mor (fra et annet trossamfunn) med fem barn. Hun sa: 'Når man vokser opp i denne kulturen, er det svært vanskelig å få et bibelsk perspektiv på morsrollen. ... Barn betyr langt mindre enn studier. Helt klart mindre enn reiser. Mindre enn muligheten til å gå ut når man vil om kvelden. Mindre enn å forme kroppen på helsestudio. Mindre enn noen jobb man måtte ha eller håpe å få.' Så tilføyer hun: 'Å være mor er ingen hobby, det er et kall. Man samler ikke på barn fordi man synes de er søtere en frimerker. Det er ikke noe man gjør hvis man får presset det inn i timeplanen. Dette er det Gud ga deg tiden for.'"³

Til fordel for religionsfrihet

Kirkens ledere har gjentatte ganger sagt at folk fra alle nasjoner skulle arbeide sammen for å fremme religionsfrihet.

“Kirkens medlemmer ønsker å skape velvilje blant mennesker fra alle religioner, politisk overbevisning, og fra alle raser,” sa president Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, på John A. Widtsoe Religious Symposium på Southern California universitetet i Los Angeles, California, USA, i april 2015.

“Arbeidet med å legge bort tradisjoner av mistro og smålighet og virkelige se hverandre med nye øyne – se

hverandre ikke som fremmede eller motstandere, men som andre reisende, brødre og søstre, og barn av Gud, er en av de mest utfordrende men samtidig mest givende og foredlende opplevelser i vår menneskelige eksistens,” sa president Uchtdorf. Dette var en av flere appeller for respekt og forståelse som nylig er gitt av profeter og apostler.

“Det skulle ikke være noen krigføring mellom religion og regjering,” sa eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum på Court/Clergy konferansen på Congregation B’nai Israel i Sacramento, California, USA,

i oktober 2015. “Vi blir alle tapere når sinne, fiendtlighet og konflikter får råde,” sa han.

“Regjeringer og landets lover kan gi grunnleggende beskyttelse for troende og religiøse organisasjoner og deres aktiviteter,” sa han, og kommenterte at religiøse prinsipper, læresetninger og organisasjoner “kan skape forhold der offentlige lover og regjeringer og innbyggere kan blomstre,” slik at alle kan “leve sammen i glede, harmoni og fred.”

Eldste Oaks talte også om religionsfrihet ved en samling i Argentina (se “Nytt fra Kirken,” *Liahona*, jan. 2016, 16).

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum talte til de parlamentariske lederne for utenlandssaker i Underhuset i London, England, juni 2015. “Ved å appellere til de dypeste verdier,” sa han, “har religioner og religiøse organisasjoner en unik kraft til å motivere mennesker og på samme tid dyrke frem holdninger som tilgivelse, forsoning, og villighet til igjen å arbeide til det beste for et personlig liv og for samfunnet.”

“Religionsfrihet er en hjørnestein av fred i en verden med mange konkurrerende filosofier,” sa eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum ved en flerkirkelig samling i Brazil Mosque i São

Ved et møte med Underhuset i London, England, sier eldste Holland at religiøse mennesker har kraft til å forandre samfunn.

*Ved en religiøs konferanse i California, USA,
ber eldste Oaks om respekt mellom kirke og stat.*

*President Uchtdorf og hans
hustru, Harriet, møtte religiøse
ledere i California, USA.*

*Ved en flerkirkelig samling i Brasil
sier eldste Christofferson at "religi-
onsfrihet er en hjørnesten av fred."*

*Eldste Rasband råder stu-
denter ved Brigham Young
University til å følge Kristi
læresetninger ved å vise kjær-
lighet slik Kristus gjorde det.*

Paulo Brasil, i april 2015. Han talte på portugisisk til en forsamling som inkluderte muslimer, katolikker, adventister, jøder, evangeliske kristne, siste-dagers-hellige, innfødte spiritualister, folk uten noen spesiell tro, og andre, ved en markering av landets sterke støtte til religiøs frihet. "Måtte vi søke fred," sa han, "ved å arbeide sammen for å ta vare på og beskytte alle menneskers frihet til å ha og utøve en religion eller en tro etter sitt eget ønske, enten individuelt eller i samfunn med andre, hjemme eller i utlandet, offentlig eller privat, som tilbedelse, som observasjon, etterlevelse og lære."

"Mennesker med tro må gå foran i å beskytte religionsfrihet – en frihet som mange andre essensielle friheter har sitt utspring fra,"

sa eldste Quentin L. Cook i De tolv apostlers quorum da han ga den årlige religionsfrihetsforelesningen ved Notre Dame Universitet i Sydney, Australia, i mai 2015. "Vi må ikke bare beskytte våre muligheter til å utøve vår egen religion, men også beskytte enhver religions rett til å praktisere sine egne læresetninger og lover," sa han.

Eldste Ronald A. Rasband i De tolv apostlers quorum virket som De syttis seniorpresident da han talte til studenter ved Brigham Young University i Provo, Utah, USA, i september 2015.

"Noen på deres alder lurer på hvorfor religiøse grupper er involvert i politikk i det hele tatt, og de er ofte skeptiske til motivene disse religiøse menneskene har," sa han. Røsten til

grupper som mener at religion ikke burde ha noen rolle i politiske diskusjoner, har blitt sterkere de senere år, og øker "faren for å skape en annen utsatt gruppe, mennesker med tro, som deg og meg".

Eldste Rasband fortalte studentene at verden trenger et aktivt engasjement fra deres generasjon angående dette emnet. "Vi trenger deres generasjons naturlige forståelse av medfølelse, respekt og rettferdighet. Vi trenger deres optimisme og beslutsomhet til å arbeide med disse kompliserte sosiale problemene." Løsningen er, sa han, å begynne med Frelserens bud: "Som jeg har elsket dere, skal også dere elske hverandre" (Johannes 13:34). ■

Gå inn på news.lds.org og finn flere kirkerelaterte nyheter og begivenheter.

OMSORG FOR DEM MED ANDRE NORMER

Navn ønskes ikke oppgitt

Jeg prøvde å oppdra barna mine til å ha høye moralske normer. Men da en av deres rollemodeller gjorde et galt valg, lurte jeg på om alt jeg hadde prøvd å lære dem, ville rakne.

Min svigersøster Janey (navnet er forandret) var oppvokst med evangeliet, og var et veldig engasjert medlem av Kirken. Etter at hennes tilsynelatende lykkelige tempelekteskap gikk i oppløsning, begynte folk i hennes lille lokalsamfunn å spre rykter og dømme henne. Hun trakk seg tilbake fra mange av vennene sine, og til slutt fra Kirken.

Hun begynte å gå ut med en ung mann, Andy, som snart flyttet inn hos henne. Jeg var bekymret for hva jeg skulle fortelle barna mine. Mine tre unge døtre var så glad i sin tante Janey. Ikke bare var familiene våre veldig sammensveiset, hun var også danselæreren deres, så de traff henne flere ganger i uken.

I mange måneder trodde de at Andy bare var på mange besøk, men til slutt måtte jeg fortelle dem at Janey og Andy bodde sammen. Jeg forklarte at det valget de hadde tatt, var en alvorlig synd. Døtrene mine så ut til å forstå, og vi hadde en fin diskusjon om hvor viktig det er å etterleve evangeliets prinsipper.

Så slo bomben ned. Janey annonserte med stor glede til familien at hun og Andy skulle ha barn. Igjen var jeg bekymret for hvordan denne nyheten ville påvirke barna mine. Ville de forstå at det ikke er slik vår himmelske Fader vil at barna hans skal komme til jorden? Hvis de ble involvert i denne situasjonen, ville de synes at dette var akseptabelt og normalt?

Jeg grublet i flere uker, og ville ikke fortelle barna mine

om denne nye utviklingen. En måned senere bestemte Janey og Andy at de skulle gifte seg. Hvorfor hadde de ikke ventet med å annonsere graviditeten til etter at de var blitt gift?

Harmen steg opp i meg. Hvordan kunne jeg være glad i Janey, men ikke i det hun hadde gjort? Hvordan kunne jeg lære barna mine å fortsatt være glad i tanten sin, men ikke de valgene hun hadde tatt?

EN FORPLIKTELSE OVERFOR SANNHETEN

“Vår toleranse og respekt for andre og deres tro, innebærer ikke at vi blir mindre trofaste mot de sannheter vi forstår og de pakter vi har inngått. ...Vi må forsvare sannheten, samtidig som vi viser toleranse og respekt for tro og oppfatninger som skiller seg ut fra våre egne, og for menneskene som har dem. ...

På samme måte, når det gjelder våre barn og andre vi har plikt til å undervise, kommer vår plikt overfor sannheten først. Undervisning kan naturligvis bare gi frukt gjennom andres handlefrihet, så det må alltid gjøres med kjærlighet, tålmodighet og toleranse.”

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum, “Balanse mellom sannhet og toleranse”, *Liahona*, feb. 2013, 32, 33.

Hvordan kunne jeg lære barna mine å fortsatt være glad i tanten sin, men ikke de valgene hun hadde tatt?

En dag fortalte søsteren min om en ung kvinne i hennes menighet som var blitt gravid. Denne unge kvinnen fortsatte å gå i kirken, og så ut som hun var lykkelig og spent på den kommende begivenheten. De andre unge kvinnene ble forvirret over det de oppfattet som en tilsynelatende flåsete holdning til situasjonen.

Men min søster, som var besøkende lærerinne til den unge kvinnens mor, fikk vite om de mange nettene den unge kvinnen hadde grått seg selv i søvn, i fortvilelse over valgene som hadde satt henne i denne knipen. Etter mange ukers lidelse bestemte den unge kvinnen at hun enten kunne fortsette å sørge over sine handlinger, eller hun kunne se fremover og være lykkelig. På grunn av Kirsti forsonende offer, kunne hun akseptere

konsekvensene av sine valg og bli ren igjen, gjennom omvendelse.

Jeg undret på om Janey hadde gått gjennom noe lignende. Hadde hun angret på valgene sine, men siden hun var ute av stand til å endre konsekvensene, aksepterte det som var skjedd, og bestemte seg for å se fremover?

Jeg følte skam over min strenge dom og min utilstrekkelighet til å vise kjærlighet slik Kristus forventer av oss. Mens jeg reflekterte over Frelserens liv, husket jeg at han alltid oppsøkte synderne, og underviste og viste dem kjærlighet gjennom sine ord og sitt eksempel. Det var denne kjærlighet som bløtgjorde hjerter og forandret mennesker.

Det gikk opp for meg at altfor ofte var jeg glad i mennesker så lenge de oppførte seg slik jeg mente de skulle,

men så snart de gjorde en feil, fordømte jeg dem i mitt hjerte. For en hykler jeg var! Jeg innså at jeg trengte å omvende meg. Jeg trengte å lære å elske synderen uten å akseptere synden. Til slutt ble jeg istand til å gi slipp på harmen jeg følte mot Janey, og dermed vise henne ekte kjærlighet igjen.

Jeg hadde enda en diskusjon med barna mine. Jeg la vekt på hvor viktig det er å bli gift før man får barn. Vi klarte å se fremover til at det skulle komme en ny baby i familien. Vi ønsket alle å støtte Janey og dele denne spesielle tiden i livet hennes. Mine barn forsto at tante Janey hadde gjort noe galt, men de er fortsatt glad i henne og onkel Andy, og håper at deres fine familie en dag vil velge å komme tilbake til de ventende armene til vår frelser, Jesus Kristus. ■

Lærerrådsmøter UTGJØR EN FORSKJELL

En kommentar på ett lærerrådsmøte forandret mer enn min undervisning.

Lærerrådsmøter hjelper Sandra Cattell (i midten) å forbedre sine undervisningsferdigheter.

Av Sandra Cattell

Jeg er ganske gammel, så da jeg ble kalt som lærer for Unge Kvinner, tenkte jeg, "Hvorfor i alle dager har de kalt meg?"

Jeg brukte mye tid på å forberede leksjoner tilpasset de unge kvinnenes behov, og jeg håpet at de ville være villige til å dele det de hadde lært, og hvordan de hadde anvendt det i løpet av uken. Men mine spørsmål ble ofte møtt med stillhet.

I et av menighetens første lærerrådsmøter, sa en av lærerne at hun også syntes det var vanskelig å få de

unge til å si noe under leksjonene. En annen lærer sa, "Du kan tillate stillhet, vet du." Noen ganger trenger elevene litt tid til å tenke på spørsmålet før de svarer.

Den kommentaren i lærerrådsmøtet utgjorde en forskjell, ikke bare i måten jeg underviser på, men for elevene også. Jeg tenkte mye på det. I min neste leksjon i Unge Kvinner, spurte jeg klassen hvilket prinsipp i evangeliet de hadde anvendt forrige uke. Som vanlig ble jeg møtt med stillhet. Men istedenfor å straks hoppe inn og fylle stillheten, husket jeg

HVORFOR LÆRERRÅDSMØTER?

Fordi vi er alle Guds barn, og alle som er villig til å lære og etterleve evangeliet kan bli mer lik vår himmelske Fader. Lærere spiller en viktig rolle i hvordan vi lærer og etterlever evangeliet.

For å hjelpe lærere, har Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum bedt menigeter og grener i Kirken om å innføre lærerrådsmøter. Disse månedlige møtene gir lærere og ledere mulighet til å lære sammen når de deler forslag om undervisning.

Dette er nye møter, men de har allerede hatt en positiv innflytelse på både lærere og elever. Nedenfor er noen kommentarer fra medlemmer som verdsetter og gleder seg over lærerrådsmøter.

- “Det styrker meg å ha et støttesystem. Noen ganger føler vi lærere at undervisning er en en-person-jobb. Men det endrer seg når det finnes et råd og et forum der man kan dele utfordringer, tanker og følelser, og få tilbakemelding fra en gruppe som forstår dette kallet.”
– Preston Stratford
- “Lærerrådsmøter hjelper meg å forstå betydningen av mine anstrengelser for å tilrettelegge for læring.”
– Margaret Tueller

- “Jeg er glad for å ha fått en forståelse av hvordan lærere kan lære å flinkere til å ‘undervise mennesker’ istedenfor å ‘undervise leksjoner.’” – Richard Pattee
- “Det har vært veldig nyttig å diskutere metoder vi kan bruke for å forbedre måten vi stiller spørsmål og oppmuntrer til mer deltagelse på. Å kunne snakke om suksesser og frustrasjoner har også gitt meg innsikt.”
– Ken Sonnenberg
- “Dette rådet har gjort en stor jobb med å lære oss undervisningsferdigheter som vil gjøre oss til bedre lærere. Hvis du har bedre ferdigheter som lærer, vil alle i klassen dra nytte av det. Selv om det er et lærerråd, føler jeg at jeg vokser åndelig også.”
– Brent Nelson
- “Det har vært en fornøyelse å bli utfordret i min tankegang om forbedret undervisning.” – Camille Fronk

For å lære mer om lærerrådsmøter og *Undervisning på Frelserens måte*, gå til undervisning.lds.org.

diskusjonen i lærerrådsmøtet og sa stille, “Ta den tiden dere trenger.”

I det øyeblikket jeg sa det, begynte samtalen. De unge kvinnene begynte å snakke, og de delte noen fine opplevelser. Jeg ønsket med en gang å takke læreren som hadde kommet med den enkle kommentaren om stillhet i lærerrådsmøtet. Jeg var forbløffet over hvilken umiddelbar effekt det ga å følge dette rådet.

Men jeg forsto ikke før senere hvilken forskjell det og andre prinsipper jeg hadde lært, har utgjort. Etter kirken

fortalte moren til en av de unge kvinnene at datteren hennes hadde sagt at hun visste at jeg var kalt av Gud.

Jeg kan ikke uttrykke hvor spesiell den kommentaren var for meg. Der hadde jeg tenkt, “Hva kan jeg lære disse unge kvinnene?” Men noe må det være jeg har lært dem. Jeg ble kalt i en hensikt, og lærerrådsmøter hjelper meg å oppfylle denne hensikten. ■

Artikkelforfatteren bor i Skottland.

For å lære mer om hvordan du kan hjelpe til med å forandre liv ved å endre måten du underviser på, gå til undervisning.lds.org.

Eldste Dale G. Renlund

EN LYDIG TJENER

Motsatt side: Eldste Renlund og hans søsken (Anita, Linda og Gary) vokste opp i Utah, og snakket svensk. Deres foreldre, Åke og Mariana, flyttet fra Sverige til Utah i 1950 for å bli beseglet i templet fordi det ikke var noe tempel i Europa på den tiden. Til høyre: Eldste og søster Renlund og datteren Ashley, bodde seks år i Baltimore, Maryland, USA, der han fullførte sin medisinske praksis og arbeidet på hjertespesialistavdelingen på Johns Hopkins hospital, mens hun studerte ved Maryland School of Law.

Av eldste Quentin L. Cook
i De tolv apostlers quorum

Livet kunne ikke vært mer hektisk for Dale og Ruth Renlund. De var i slutten av 20-årene, og bodde i Baltimore, Maryland, USA. Dale var ferdig med legestudiene ved University of Utah. Han og Ruth hadde flyttet til en annen kant av landet slik at han kunne ta en krevende og prestisjefyllt stilling ved John Hopkins School of Medicine. De hadde en vakker ung datter, Ashley. Hans kjære hustru Ruth gjennomgikk behandling for kreft, og Dale hadde lydig akseptert et kall til å tjene som biskop.

Noen ganger tok han med seg Ashley når han besøkte medlemmer i menigheten. En dag besøkte de et mindre aktivt medlem. "Jeg visste at ingen kunne få seg til å avvise denne nydelige lille jenta ved min side," minnes eldste Renlund. Han banket på døren til en mann som tidligere bryskt hadde avvist biskop Renlunds rådgiver.

Mannen åpnet døren, og han var så stor at han fylte hele døråpningen. Han stirret på biskop Renlund. "Kan vi komme inn, eller hva?" buste fire år gamle Ashley ut.

Overraskende nok sa mannen, "Ja da, det går bra. Kom inn."

Da de var kommet inn og hadde satt seg ned, fortalte denne mannen til biskop Renlund at han ikke trodde Kirken var sann, og at han heller ikke trodde på Jesus Kristus. Han snakket opphisset mens Ashley lekte med en leke. Til slutt skled hun ned av stolen sin, la hånden foran farens øre, og hvisket høyt, "Pappa, fortell ham sannheten."

Og det gjorde han. Biskop Renlund bar sitt vitnesbyrd til mannen. "Mannens holdning ble mykere, og Ånden kom inn i hans hjem," minnes han.

Nå, som medlem av De tolv apostlers quorum, har eldste Renlund mulighet til å fortelle sannheten til hele verden (se L&P 107:23). "Den største glede vi kan ha," sier eldste Renlund, "er å bringe Jesu Kristi forsoning inn i livet til mennesker overalt. Jeg tror dette kallet jeg

har som et vitne om

Jesu Kristus, gir meg mulighet til å gjøre det i et større omfang, på flere steder, til hele verden."

Nordisk oppvekst

Dale Gunnar Renlund ble født i Salt Lake City, Utah, 13. november 1952. Han og søsknene hans snakket svensk i oppveksten. Moren deres, Mariana Andersson, var fra Sverige, og faren deres, Mats Åke Renlund, var fra en svensktalende by vest i Finland. De emigrerte fra Sverige til Utah i 1950.

Dales foreldre møttes i kirken i Stockholm. Etter at de hadde besluttet å gifte seg, var de bestemt på at dette bare kunne skje i et tempel. Siden det ikke var noe tempel i Europa på denne tiden (Bern Sveits tempel ble innviet i 1955), dro paret til Utah slik at de kunne bli beseiglet i Salt Lake tempel.

Siden eldste Renlunds søster, Linda C. Mauer, som er syv år yngre, fastslår at alle fire barna har blitt eldre, "har de forstått hvor beundringsverdige og trofaste deres foreldre var som utvandret og dro uten å kunne engelsk, og med minimal støtte, for å få evangeliets velsignelser og inngå et tempelekteskap."

Da Dale var 11 år, ble hans far, en dyktig snekker og bygningsarbeider, kalt til å tjene i tre år som bygningsmisjonær i Sverige. Familien tilbragte tiden i Helsingfors, Finland, og i Gøteborg, Sverige. De gikk i kirken i en liten gren, og barna gikk på svenske offentlige skoler. Dales søster, Anita M. Renlund, som er ett år yngre enn sin bror, husker en av vanskelighetene med denne overgangen: "Dette kom som et sjokk på oss fordi vi, selv om vi snakket svensk hjemme, hverken kunne grammatikk eller stave språket."

Som ung gutt hadde Dale en sterk opplevelse etter å ha lest Mormons bok, som styrket hans vitnesbyrd. Misjonspresidenten i Sverige hadde invitert unge menn i Det aronske prestedømme til å lese Mormons bok, så Dales eldre bror Gary, som var 12 år på den tiden, tok imot utfordringen. Elleve år gamle Dale tok også imot utfordringen. Etter at han hadde lest Mormons bok ba han om å få vite om den var sann. Eldste Renlund minnes, "Jeg fikk

Sammen med sin hustru og datter (over), talte eldste Renlund ved 2016 RootsTech familiehistorisk konferanse i Salt Lake City. Motsatt side: Viet i Salt Lake tempel i 1977, eldste og søster Renlund har tjent Herren til enhver tid og på ethvert sted de er blitt kalt.

en klar tilskyndelse: 'Jeg har fortalt deg hele tiden at den er sann.' Det var en fantastisk opplevelse."

Dale og søsknene hans – Gary, Anita og Linda – husker at da de flyttet tilbake til USA, fortsatte de å snakke og be på svensk. De husker også foreldrenes bemerkelsesverdige understrekning av å kjenne Skriftene. De sa, "Den beste måten å poengtere noe for foreldrene våre på var å bruke Skriftene." Anita sier spøkefullt: "Å være kjent med Skriftene var i vår familie en overlevelsesstrategi; det var ikke valgfritt."

Forunderlig nok ble både Gary og Dale kalt til å tjene i Den svenske misjon på samme tid. De var aldri ledsagere, men begge var istand til å bruke sine svenske taleferdigheter til å tjene Herren som misjonærer i over to år. Eldste Renlund beskriver sin misjon som mye arbeid, men som en fantastisk opplevelse. "Den var livsendrende når det gjelder forpliktelse og å bestemme seg for å gjøre det beste en kan for å være en Kristi disippel."

Den beste velsignelsen

Etter at han kom hjem fra sin misjon i 1974 begynte Dale ved University of Utah. Han var en utmerket student og mottok en bachelorgrad i kjemi. Søsknene hans og nære venner husker hans evner, fokus, hardt arbeide og forpliktelse i alle oppgaver – egenskaper han fortsetter å vise. "Han er den mest hardtarbeidende mann jeg noengang har sett," utbryter Gary.

Dale møtte en ung kvinne ved navn Ruth i menigheten sin. Hun var datter til et medlem av stavspresidentskapet, Merlin R. Lybbert, som senere virket i De sytti. Dale mener å huske at han tok mot til seg og spurte Ruth om hun ville gå ut på et stevne-møte med ham, men at hun sa nei. Da han spurte på nytt noen få måneder senere, sa hun ja. Ruths versjon er litt annerledes. Hun husker at hun ble imponert da han holdt tale på et nadverdsmøte om misjonen sin. De ble bedre kjent, og hun ble glad da han spurte henne om et stevne-møte, men hun skulle være vertinne i et selskap, så hun var nødt til å avslå. Hun aksepterte invitasjonen med glede da han spurte igjen.

Dale og Ruth ble viet i 1977 i Salt Lake tempel, mens han tok legestudiet på Utah universitetet, og hun underviste på South High School, også i Salt Lake City. "Bortsett fra beslutningen om å være aktiv i Kirken," konstaterer eldste Renlund utvetydig, "har det at jeg giftet meg med Ruth vært den mest fantastiske hendelse i livet mitt." Datteren deres, Ashley, ble født en uke etter at eldste Renlund ble uteksaminert fra legestudiet i 1980.

Eldste Renlund fikk deretter tilbud om en stilling ved John Hopkins Hospital, hans førstevalg for fortsettelsen av sin medisinske

utdannelse. Familien flyttet til Baltimore, Maryland, der han ble en del av sykehusets medisinske personale.

Vekst gjennom prøvelser

I oktober 1981, fikk søster Renlund diagnosen eggstokkreft. Hun gjennomgikk to operasjoner og ni måneder med cellegiftbehandling. Eldste Renlund arbeidet hardt for å ta vare på Ruth og deres datter, og han minnes: "Jeg hadde det vondt, og det virket ikke som om bønnene mine ble hørt."

Da han kom hjem fra sykehuset med Ruth, var hun veldig svak, men de ønsket å be sammen. Han spurte søster Renlund om hun ville fremsi bønnen. "Hennes første ord var, 'Vår Fader i himmelen, vi takker deg for prestedømmets kraft som gjør det mulig for oss å være sammen for evig, uansett hva som skjer.'"

Akkurat i det øyeblikket følte han en spesiell nærhet til sin hustru og til Gud. "Det jeg tidligere hadde forstått om evige familier med mitt sinn, forsto jeg nå med hjertet," sier eldste Renlund. "Ruths sykdom endret kursen i livet vårt."

For å få tankene bort fra sykdommen, besluttet søster Renlund å starte på et jus-studium. "Jeg tenkte slik at: 'Dette vil bli en dårlig erfaring med mindre vi gjør noe positivt ut av det,'" sier søster Renlund. "Det hørte ikke med i planen at jeg som ung kvinne skulle få kreft, og at jeg bare kunne få ett barn. Det var tvilsomt om jeg skulle overleve. Men vi følte at jusstudiet var det rette å gjøre."

Hun studerte selv om hun fortsatte med behandlingen for sykdommen, og hennes ektemann fortsatte sitt arbeide.

Baltimores Sentrums-biskop

Etter tre år, mens eldste Renlund arbeidet med å bli overført fra sykehuspersonalet til en hjertespesialistavdeling, ble han intervjuet til et kall

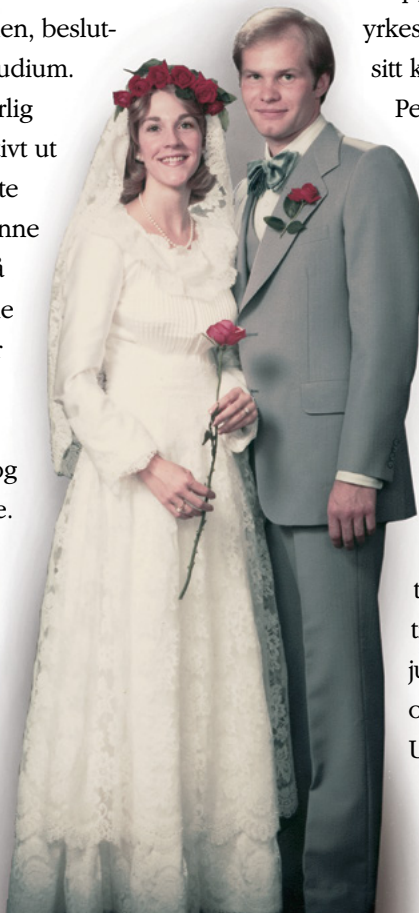

som biskop i Baltimore menighet. Brent Petty, som var første rådgiver i Baltimore Maryland stav på den tiden, husker dette intervjuet. Både han og stavsprezident Stephen P. Shipley følte "den sterke innflytelsen fra Den hellige ånd" mens de intervjuet ham.

Bror Petty husker at "han utmerket seg som en suveren biskop," selv med de utfordringene han hadde både yrkesmessig og i familien. Da eldste Renlund mottok sitt kall til De tolv apostlers quorum i fjor, la bror Petty merke til at både medlemmer i Baltimore menighet så vel som Eldste Renlunds medisinske kolleger, de fleste ikke SDH, var fornøyd. De uttrykte sin kjærlighet og beundring for ham, for hans tjeneste og ekstraordinære moralske karakter.

Fremragende karrierer

I 1986, etter at søster Renlund ble uteksaminert fra University of Maryland School of Law, og eldste Renlund hadde avsluttet sitt treårige indremedisinske program samt treårige praksis som hjertespesialist, flyttet de tilbake til Utah. Søster Renlund innledet sin juridiske praksis ved Utahs statsadvokatkontor, og eldste Renlund ble professor i medisin ved University of Utah. I 18 år var han medisinsk

Eldste Renlund forlot en suksessfylt medisinsk karriere som hjertespesialist for å ta imot et kall til å tjene som generalautoritet, sitt første oppdrag i områdepresidentskapet i området Afrika sydøst. Motsatt side: Eldste Renlund valgte bildet av Frelseren, av Heinrich Hofmann, til sitt kontor etter at han la merke til det på President Monsons kontor.

direktør ved Utah Transplantation Affiliated Hospitals hjertetransplantasjonsprogram.

I år 2000 ble han også direktør ved Intermountain hjertestansbehandling og behandlingsprogrammet ved Intermountain Health Center i Salt Lake City. Programmet inneholdt blant annet implanterbare hjertepumper og et helt kunstig hjerte. Donald B. Doty, M.D., en internasjonalt anerkjent hjertekirurg, var kollega og venn av Dr. Renlund ved LDS Hospital. Dr. Doty sier, "Hans bemerkelsesverdige opplæring, dype fokus, dyktige administrasjon og medfølelse, var eksepsjonell."

Dr. A. G. Kfoury, en troende katolikk som arbeidet tett sammen med Dr. Renlund i mange år, konstaterer at Dr. Renlund var ledende innenfor hjertetransplantasjon i regionen, "uovertruffen i sin karakter, integritet, ydmykhet og medfølelse." Han sa at Dr. Renlund "fikk frem det beste i menneskene.

Han gjorde det i stillhet. Han var en

god lytter som brydde seg, og han var svært interessert i at de som han jobbet sammen med skulle lykkes." Dr. Renlund utøvet ledelse ved sitt rolige eksempel, og var alltid opptatt av familien til sine kolleger.

Dr. Kfoury merket seg spesielt Dr. Renlunds omsorg for pasienter. For eksempel, hvis en pasient ikke hadde tilgang til transport, ville Dr. Renlund kjøre helt til pasientens hjem, løfte ham eller henne inn i bilen, og deretter kjøre pasienten tilbake til sykehuset. Dr. Kfoury sa at dette var helt utenom det ordinære.

Tjeneste i De sytti

Etter å ha virket som stavspresident i fem år i Salt Lake University første stav, ble eldste Renlund kalt i år 2000 til å virke som områdesytti i Utah-området. Så, i april 2009 ble han kalt som generalautoritet-sytti. Hans første oppdrag var å virke i områdepresident-

skapet i området Afrika sydøst, et område som har enheter av Kirken i 25 forskjellige land.

Søster Renlund forteller om deres reaksjon på kallet: "Det var en overraskelse, selvfølgelig. Folk har sagt, 'Dere forlater karrierene deres når de er på topp.' Det er sannsynligvis sant. Men hvis Herren trenger toppen av våre karrierer, og det er slik vi best kan stå til tjeneste, da er det på tide å dra."

Eldste Renlund omtaler sin kone som sin helt, og

med menneskene, bli glad i deres kultur, og hjelpe de hellige til forsoningens lys.”

Kalt som et spesielt vitne

Den 29. september 2015 fikk han en uventet telefon fra Det første presidentskaps

kontor. I Kirkens administrasjonsbygning “ble jeg ønsket varmt velkommen av president Thomas S. Monson og hans to rådgivere. Etter at vi hadde satt oss, så President Monson på meg og sa, ‘bror Renlund, vi kaller deg herved til å tjene som et medlem av De tolv apostlers quorum’

Eldste Renlund var målløs. Han aksepterte ydmykt kallet og minnes, “jeg tror President Monson fornemmet at jeg var i ferd med å gå i oppløsning, for han så på meg og sa, ‘Gud har kalt deg, Herren har fortalt meg det.’”

Eldste Renlund dro tilbake til sitt kontor, lukket døren, og falt på sine knær i bønn. Etter å ha samlet seg, ringte han til sin hustru. “Hun var forbløffet,” forteller han, “men hun var helt og fullt forpliktet til Herren, til hans kirke og til meg.”

Deres datter, Ashley, stadfester, “min far har hatt fremgang på grunn av himmelens velsignelser, og har blitt forberedt for dette kallet gjennom et helt liv fylt av tjeneste. Han har et stort hjerte, det er fylt av kjærlighet.”

På samme måte sier eldste Renlunds bror, Gary, at eldste Renlund “har blitt forberedt til dette kallet som han nå har mottatt, gjennom lange tider, både av utfordringer og av tjeneste. Dette er en del av en større plan, og det er lett for meg å oppholde ham.”

Når han reflekterer over omfanget av dette kallet, sier eldste Renlund, “Jeg føler meg ikke kvalifisert, men jeg vet at Jesus Kristus er denne verdens Frelser. Jeg kan vitne om at han lever, at han er min og din Frelser. Jeg vet at det er sant.” ■

sier, “hun ga et større offer.” Søster Renlund forlot jobben som leder av sitt eget advokatkontor, samt flere viktige styreverv, for å tjene sammen med ham. “Vi ble sendt til Afrika og undervist av de hellige om hva som virkelig betyr noe,” sier eldste Renlund.

En søndag i det sentrale Kongo spurte han medlemmene hvilke utfordringer de sto overfor, men de kunne ikke komme på noen. Han spurte igjen. Til slutt reiste en eldre mann seg bakerst i rommet og sa: ‘Eldste Renlund, hvordan kan vi ha utfordringer? Vi har Jesu Kristi evangelium.’” Mens han reflekterer over den opplevelsen, forklarer eldste Renlund: “Jeg ønsker å være som disse kongolesiske hellige, som ber for å få mat hver dag, som er takknemlige hver dag for den maten de får, og som er takknemlige for sin familie. Det ser ut som de ikke har noen ting, men de har alt.”

Mens han virket i områdepresidentskapet i fem år, reiste eldste Renlund tusenvis av kilometer gjennom det enorme Afrika sydøst-området, for å besøke medlemmer og misjonærer. Han studerte fransk fordi det er språket som blir brukt i flere av landene.

Eldste Jeffrey R. Holland, som var det medlemmet av De tolv som hadde i oppdrag å arbeide med områdepresidentskapet i området Afrika sydøst på den tiden, sier om eldste Renlund; “Ingen kunne ha gitt så mye av seg selv i dette området, og for disse menneskene og deres behov, enn eldste Renlund gjorde. Han arbeidet utrettelig for å bli kjent

Min reise

SOM PIONER FRA INDIA

*Jeg ser tilbake på min
reise fra å være en
"jungelgutt" i India til
der jeg er i dag, og vet
at mitt liv og min tro er
virkelige mirakler.*

**Av Mangal Dan Dipty,
som fortalt til John
Santosh Murala**

Jeg ble født i en liten landsby i jungelen, ved fjellkjeden Ghats, øst i India. Da jeg var 18 måneder gammel, flyttet vi til landsbyen Dangrapalli ved bredden av elven Kolab. Jeg ble fraktet i en kurv, mens foreldrene mine gikk. Landsbyen besto av 20-25 familier, som bodde i små hytter uten elektrisitet. Vi hadde ingen skole, sykehus eller bussteminal. Vi måtte grave i elveleiet for å finne drikkevann. I barndomsårene lekte jeg i jungelen og på åkrene, gikk på stylder i sumpen, og svømte i elven.

Mine forfedre var hinduistiske tempelprester under Maharjaen (kongen) av Bastar av Jagdalpur. Da den politiske uro ble farlig, flyttet min bestefar og hans familie til Kotpad. De søkte tilflukt på en tysk-luthersk misjonsstasjon, der han arbeidet som vaktmester og praktiserte Ayurveda (urtemedisin). Det var her bestefar valgte å konvertere til kristendommen.

Min far fortsatte i den kristne tro ved å velge å bli en evangelist og en guru (lærer). Da jeg ble født, fikk jeg navnet Mangal Dan Dipty (som betyr "god", "gave", og "lys"), en arv med tradisjon i den kristne tro.

Som barn gikk jeg i den tysk-lutherske kirken regelmessig. Vi gikk ofte til fjellene for å be sammen. På en regnfull dag da alle i gruppen var blitt gjennomvåte, ba en av prestene en bønn der han spurte Herren om å stoppe regnet. Til vår forbløffelse stoppet regnet. Det var begynnelsen til min tro på Gud, og på bønn.

Er mormonismen kristen?

Etter åttendeklasse sluttet jeg på skolen for å delta på et treårig teologisk fakultet i Kotpad, og ble ordinert til evangelist, slik min far hadde vært. Etter noen få år med avholdelse av møter i og rundt Kotpad, flyttet jeg til det nordlige India, der jeg begynte å selge bøker for Evangelical Cristian Literature Society. Jeg kom over en bok med tittelen *Er*

mormonismen kristen? Noe med denne boken interesserte meg, og jeg bestemte meg for å lese den.

Boken inneholdt mye kritikk av mormonene og deres tro. Til tross for dette var det mange deler av boken som interesserte meg, særlig deres forståelse av Guddommen, hva deres gudsdyrkelse besto av, og historien om polygamiet. Det som interesserte meg aller mest, var imidlertid at kirken deres hadde fått navnet sitt fra Jesus Kristus. Jeg var nysgjerrig og måtte vite mer.

En dag, mens jeg ba, følte jeg meg inspirert til å undersøke mormonkirken. Jeg lærte at Kirkens hovedkvarter var i Salt Lake City. Jeg bestemte meg for å skrive et brev, og adresserte det til "Lederne i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Salt Lake City, Utah, USA."

Undervisning fra en apostel

I 1959, som svar på mitt brev, sendte bror Lamar Willians fra Kirkens misjonæravdeling, Joseph Smiths vitnesbyrd, trosartiklene og Mormons bok. Jeg studerte alt sammen, og ble overbevist om sannheten. Det fantes imidlertid ikke misjonærer i India som kunne undervise meg.

Så, i januar 1961, kom eldste Spencer W. Kimball (1895-1985) fra De tolv apostlers quorum, til Delhi på besøk. Jeg tilbragte tre dager sammen med ham på reise til Taj Mahal og til Dharamsala. Jeg var som en svamp som trakk til meg alle leksjonene han underviste fra evangeliet. Den siste dagen av hans besøk var jeg klar til å bli døpt. 7. januar 1961 ble jeg ble døpt av eldste Kimball i Yamuna-elven, søster Kimball var det offisielle vitnet, selv om det var mange nysgjerrige tilskuere. Jeg ble bekreftet samme kveld.

De tre dagene da Herrens apostel underviste meg uten noen forstyrrelser, har vært noen av de beste dagene i mitt liv. Det var trist da han skulle reise, fordi han hadde blitt min spesielle mormonvenn.

Lengsel etter de hellige

Etter at eldste Kimball dro, delte jeg min omvendelseshistorie med mine venner, og

de gjorde narr av meg. Men jeg visste at evangeliet var sant, og kunne ikke fornekte det, så jeg bestemte meg for å finne et annet yrke. Jeg startet opp en klesforretning slik min far hadde. Jeg skjønte etter hvert at jeg ikke kunne ha fremgang uten mer utdanning. Jeg var midt i tyveårene, og tanken på å sette seg tilbake på skolebenken var skremmende, men jeg tilbragte de neste ni årene med å få meg utdanning. Jeg drev forretningen om dagen, og studerte om kvelden. Jeg brukte alt jeg tjente, på utdanning. Jeg var målbevisst og ba om guddommelig hjelp. Jeg ville ha en bachelorgrad i psykologi, sosiologi, og kunst fra Agra universitet. Til slutt gikk jeg på Meerut universitet for å studere jus.

I løpet av de første av de ni årene, var det bare en sistedagers-hellig familie i Delhi, familien Shortleft, som arbeidet ved den amerikanske ambassaden. Jeg reiste til Delhi for å delta på nadverdsmøter i deres hjem. I 1962 fikk vi besøk av eldste Richard L. Evans (1906-71) i De tolv apostlers quorum, og i 1964 kom eldste Gordon B. Hinckley (1910-2008) i De tolv apostlers quorum. Jeg husker at jeg ga eldste Hinckley en krans og deretter krukken min med oppsparte tiendemidler, som jeg hadde samlet i mange år.

Dessverre ble disse øyeblikkene med fellesskap - selv om de var til hjelp - veldig sjeldne, så mens jeg var i India, hadde jeg ikke regelmessig fellesskap med de andre hellige. Dette plaget meg sterkt. Etter hvert som årene gikk, ble ensomheten vanskelig for meg, og jeg så ingen fremtid for meg i India. Jeg ønsket å få prestedømmet, og leve blant de hellige.

Jeg ble en pioner

Da jeg følte at det var på tide å flytte nærmere de hellige, avsluttet jeg jusstudiet og emigrerte til Canada. Da jeg landet i Edmonton, Alberta, dro jeg til nærmeste menighet. Jeg møtte biskop Harry Smith, og fikk umiddelbart en følelse av tilhørighet og fellesskap i menigheten. Jeg besøkte Cardston Alberta tempel, selv om jeg ikke kunne motta min begavelse ennå.

Jeg hadde lyst til å dra til Salt Lake City og besøke mine gode venner eldste Kimball og

Over: Bror Dipty som student i India. Under: Bror Dipty (til venstre) med Paul Trithuvadass, et annet pioner-medlem av Kirken fra India, på tempelplassen i Salt Lake City. Til venstre: President Spencer W. Kimball spilte en viktig rolle i bror Diptys pioner-reise.

bror Lamar Williams. Endelig, våren 1969, åtte år etter min dåp, beøkte jeg Salt Lake City og møtte eldste Kimball. Han var overlykkelig og tilbragte resten av dagen sammen med meg.

Mens jeg var i Salt Lake City, dro jeg til en frisørsalong for å få en hårklipp. Jeg delte mitt vitnesbyrd med frisøren, som selv var konvertitt. En mann, som ventet på tur, overhørte meg og begynte å fortelle meg om sine reiser til India. Han betalte for hårklippet min, inviterte meg på middag, og kjørte meg til Brigham Young University. Jeg ble imponert over å se universitetet. Jeg nevnte at jeg ønsket å fortsette studiene mine her, men at jeg ikke hadde råd til det. Mannen tilbød seg å betale 1 000 dollar for undervisningen. Jeg ble overrasket og umåtelig takknemlig.

Jeg deltok i et kursprogram om sosialarbeid ved BYU. I 1972, etter eksamen fra BYU, flyttet jeg til Salt Lake City for å ta en mastergrad ved University of Utah. Senere flyttet jeg til California, USA, hvor jeg tok en doktorgrad i klinisk psykologi, holdt kurs om hvordan man kan forhindre vold i hjemmet, og skrev en bok. Jeg er nå pensjonert, og bor sammen med min hustru Wendy i Nevada, USA.

Det var en tid da jeg gjennomgikk mye personlig strev, utfordringer og prøvelser. Mitt fokus på evangeliet og templets velsignelser har hjulpet meg å overvinne mange av livets utfordringer.

Hans planer er et under

Jeg ser tilbake på min reise fra å være en "jungelgutt" i landlige India til der jeg er i dag, og vet at mitt liv og min tro er virkelig mirakler. Herrens broderi av livet mitt er vakrere enn jeg noensinne forventet. Hvor fantastisk det var å bli undervist av Herrens salvede profet, Spencer W. Kimball, og at han gikk sammen med meg på viktige steder i mitt livs reise.

Jeg tenker ofte tilbake på den tiden jeg hadde med president Kimball. Han inviterte meg med på familiens campingturer, pikniker, thanksgiving og julemiddager. Selv da visste jeg at han i sannhet var en Jesu Kristi apostel og profet.

Jeg møtte president Kimball en siste gang da han var meget syk. Men han smilte fortsatt, og ga meg en klem. Han var min første sistedagers-hellig kontakt, og jeg visste at han aldri ville gi slipp på meg.

Jeg er så takknemlig til Gud for våre profeter og det gjengitte evangelium. Vår Kirke er det guddommelige mønster verden trenger i dag. På grunn av Kirken var jeg i stand til å få en utdanning og vokse som menneske. Jeg er takknemlig for den dagen da jeg visste at bønn var virkelig, og at jeg var villig til å lytte til den stille, lave røst og undersøke Kirken. Jeg er takknemlig for at jeg tillot Herren å forme livet mitt. Jeg vet at hvis vi søker Hans rike, skal vi få alt annet i tillegg (se Matteus 6:33). ■

Forfatteren er fra Talangana, India

SOM ENKEN
I SAREPTA:
**Fasteofferets
mirakel**

*Da vi vurderte å gi et mer generøst
fasteoffer, husket vi at et menneske
ikke kan gi en skorpe til Herren uten
å få et helt brød tilbake.*

Av Po Nien (Felipe) Chou og Petra Chou

Mange familier i verden har det vanskelig økonomisk, særlig i nedgangstider.¹ Virkningene av slike nedgangstider kunne vi se i menigheten vår for noen år tilbake, da vi opplevde at flere familier trengte hjelp. Ved begynnelsen av året ga vår biskop en utfordring til oss fra stavspresidenten om å gi et mer generøst fasteoffer til dem som er i nød.

Selv om våre ledere ba oss om å vurdere vår individuelle situasjon, og i hvilken grad vi kunne være i stand til å gi et mer generøst fasteoffer, spesifiserte de ikke hvor mye vi skulle gi. Ånden minnet oss imidlertid om et råd som ble gitt av president Marion G. Romney (1897-1988), førsterådgiver i Det første presidentskap. Han sa: "Jeg tror fast bestemt at du kan ikke gi noe til Kirken og oppbyggingen av Guds rike og samtidig bli fattigere økonomisk ... Et menneske kan ikke gi en skorpe til Herren uten å få et helt brød tilbake. Det er iallfall min erfaring. Hvis Kirkens medlemmer ville doble sine fasteofferbidrag, ville åndeligheten i Kirken dobles. Vi trenger å huske dette og være gavmilde i våre bidrag."²

Vi visste at det ville bli et offer for vår familie om vi skulle øke vårt fasteoffer, men vi vurderte president Romneys læresetninger og løfte veldig nøye. Som familie hadde vi blitt rikelig velsignet, og vi følte et sterkt ønske om å øke vårt fasteoffer.

I tillegg ville vi at vår familie skulle overvinne tendensen til å være selvisk. Fordi vi lever i et samfunn som er så fokusert på å skaffe seg ting og dekke egne behov, var vi bekymret for at våre barn skulle vokse opp og bli selviske. Vi hadde et håp om at president Spencer W. Kimballs (1895-1985) ord: "Ved å praktisere fasteloven, vil en finne et personlig utspring av kraft til overvinne selvtilfredshet og selviskhet."³

De første tre månedene etter at vi begynte å gi et mer generøst fasteoffer begynte vi å se mange velsignelser. Vi ble istand til å bruke mindre penger på dagligvarer, og bensintanken syntes å vare lengre. Barna forventet ikke lenger å få så mye, og selviskheten i hjemmet vårt ble nesten borte.

For eksempel, da vi bidro til en lokal matstasjon, oppmuntret barna våre oss til å gi mer. Da vi hadde vår årlige opptelling av matvarelageret, fant vi ut at vi faktisk hadde matvarer for to år fremover. I tillegg hadde det tidligere tatt oss en måned å spise en 22,7 kg sekk ris. Nå varte den samme sekken to måneder. Det virket som om matvarelageret fordoblet seg.

Vi ble minnet om historien med enken i Sarepta. I en tid med hungersnød, ba profeten Elias enken, som ikke hadde noen mulighet til å gi ham mat, om å gi ham vann og brød. Hun svarte: "Så sant Herren din Gud lever: Jeg eier ikke en brødbit! Jeg har bare en håndfull mel i krukken og litt olje i kruset. Nå går jeg her og sanker et par stykker ved for å gå hjem og lage det til for meg og min sønn, så vi kan ete det og så dø" (1 Kongebok 17:12).

Profeten ga henne et løfte om at "melkrukken skal ikke bli tom og oljekruset ikke mangle olje ...

Hun gikk og gjorde som Elias hadde sagt. Og de hadde mat, både han og hun og hennes hus, i lang tid"

(1 Kongebok 17:14-15). Hennes krukke, som bare inneholdt nok til et siste måltid til familien, ble forøket slik at familien og andre hadde mat i mange dager. Det samme slags mirakel – på grunn av vårt offer – skjedde i vår familie.

Gjennom økonomiske vanskeligheter kan det å gi et generøst fasteoffer og hjelpe til med å ta være på de trengende være vanskelig, særlig hvis vi selv er som enken i Sarepta – blant de trengende. Å gi et generøst fasteoffer, uansett beløpets størrelse, krever tro på Herren og hans løfte om å ta vare på oss. Herrer holder sine løfter, og vår families erfaring lærte oss at jo mer vi er villig til å dele, jo flere velsignelser får vi.

Som president Romney sa: "Gi ikke bare for at det skal gavne den fattige, men gi for din egen velferds skyld. Gi nok til at du kan gi deg selv adgang til Guds rike gjennom innvielse av dine midler og din tid."⁴ Å gi et mer generøst fasteoffer hjalp vår familie til å finne glede i å hjelpe de fattige, og det styrket vår egen åndelige velferd.

Vår villighet til å gi en skorpe har gitt oss mange brød tilbake. Vår villighet til å gi et generøst fasteoffer mer enn fordoblet matvarelageret vårt. Herrens kraft til å forøke fem brød og to fisker for å gi mat til 5 000 menn, i tillegg til kvinner og barn, med nok til å fylle 12 kurver med det som ble til overs (se Matteus 14:16-21), er den samme kraft som fylte enken i Sareptas krukke, og fordoblet vår families matvarelager. Allikevel har ikke den største fordelingen kommet fra fordoblingen av mat, men med nedgangen av selviskhet og økningen av åndelighet i vårt hjem.

Det er vårt vitnesbyrd at når vi gir generøse bidrag i fasteoffer til Kirken, også når våre midler er begrenset, vil Herren forøke vår innsats og velsigne oss langt over vår fatteevne. ■

Artikkelforfatterne bor i Utah, USA.

NOTER

1. Se for eksempel Henry B. Eyring, "Er ikke dette den faste jeg finner behag i?" *Liahona*, mai 2015, 22-25.
2. Marion G. Romney, Welfare Agricultural Meeting, 3. april, 1971, 1.
3. Spencer W. Kimball, "Becoming the Pure in Heart," *Ensign*, mai 1978, 80.
4. Marion G. Romney, "Fastens velsignelser", *Lys over Norge*, des. 1982, 4.

FASTE: SETT PRIS PÅ DITT HELLEGE PRIVILEGIUM

“Jeg bærer vitnesbyrd om miraklene, både åndelige og timelige, som kommer til dem som etterlever fasteloven. Jeg bærer vitnesbyrd om miraklene som har kommet til meg. I sannhet har jeg, slik Jesaja skrev, ropt ut til Ham i faste mer enn én gang, og i sannhet har Gud svart: “Her er jeg” (Jesaja 58:9). Nyt dette hellige privilegium minst en gang i måneden, og vær like generøs, når omstendighetene tillater det, med deres fasteoffer og andre bidrag til humanitærhjelp, utdannelse og misjonærarbeid. Jeg lover at Gud vil være generøs mot dere, og de som får hjelp på grunn av dere, vil kalle dere velsignet for evig.”

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum, “Er vi ikke alle tiggere?” *Liahona*, nov. 2014, 42.

Forstå

DE UNGE SOM DU UNDERVISER

Ved å gjøre en innsats for å lære om ungdommene du underviser, kan du åpne døren til deres omvendelse.

Mange unge mennesker har en entusiasme og energi som kan gjøre at undervisningen av dem blir en fryd. Men noen av dem kan også ha utfordringer når de vokser og modnes – alt fra å tilpasse seg endringene som skjer i kroppen, til stress på skolen, til sosialt press som prøver å få dem bort fra å etterleve evangeliet. Ungdom trenger lærere som forstår og bryr seg om dem. De trenger mentorer som skaper et trygt miljø der de kan lære og handle ifølge det de lærer.

Her er noe som kan være nyttige å vite om ungdom når du planlegger, forbereder og underviser dem på Frelserens måte:

1. Ungdom ønsker og trenger å forstå læresetningene.

I en verden som beveger seg lengre bort fra evangeliets normer, hungrer de unge etter evige sannheter. De vil vite “tingene som de virkelig er og om tingene som de virkelig vil bli” (Jakobs bok 4:13). Disse sannhetene finnes i evangeliets lære. Når du underviser, fokuserer du på læresetningene du finner i Skriftene, og ord fra levender profeter og apostler, samt annet godkjent materiell fra Kirken. Oppfordre de unge til å bruke disse ressursene på egenhånd. Læresetninger har en kraftig virkning (se Alma 31:5).

2. Ungdom holder på å finne sin identitet. De prøver å finne ut hvem de er og hvem de ønsker å bli. Mens de forbereder seg til sine fremtidige roller, kan de undres over hva Herren har planlagt for dem, og om de vil være istand til å gjøre alt som blir forventet. Som foreldre eller som lærer kan du være til inspirasjon for fremtiden og gi råd når de forbereder seg. Hjelp dem å komme nærmere Gud og

bygge livet sitt på evangeliets normer. Lær dem hvor viktig templet er og dets rolle i oppbyggingen av Guds rike.

3. Ungdom vet når du bryr deg om dem. For at ungdom virkelig skal engasjere seg i å lære evangeliet, trenger de å vite at du er glad i dem og interessert i dem som enkeltindivider. Hør på dem. Se etter de positive egenskapene de

har, og bygg på dem. Uttrykk din tro på dem, og gi dem forsikring om at de er verdifulle og ønsket.

4. *Ungdom har mange interesser.* Hvert ungt menneske er et unikt individ. Bli kjent med deres personlige interesser, behov og utfordringer. Det kan omfatte å søke kontakt med dem utover faste møter, klasser og aktiviteter. Ved å bli kjent med dem vil du få innsikt og inspirasjon gjennom Ånden om deres behov. Dette kan være retningsgivende for hvordan du underviser dem. Når de unge føler din oppriktige interesse i livet deres, vil hjertene deres være mer åpne for din undervisning og vitnesbyrd.

5. *Ungdom kan finne svar på egne spørsmål.* Elever i alle aldre liker å finne sannheter i evangeliet, men det er særlig viktig for ungdom som er i ferd med å utvikle sitt verdisystem og sin tro. Leksjoner i evangeliet har varig virkning når de læres på et personlig plan - og etterleves. Istedenfor å gi de unge svarene, kan du bruke undervisningsmetoder

som oppfordrer og inspirerer dem til å finne sine egne svar. Dette vil føre til en dypere omvendelse – det optimale målet for all læring i evangeliet.

6. *Ungdom kan undervise hverandre.* Ungdom er interessert i å komme med synspunkter om det som undrevises, og liker å dele det de kan med andre. Ved ditt eksempel og dine instruksjoner kan du hjelpe dem å lære å undervise på Frelserens måte. Med din rettleiding kan de begynne med å undervise en del av en leksjon, eller lede en kort diskusjon. Når de får erfaring og selvtillit, kan de få sporadiske muligheter til å undervise en hel leksjon. Når de unge lærer av hverandre, da hjelper og styrker de hverandre mot press fra dem som ikke deler deres verdier.

7. *Ungdom lærer lederskap.* Klasse- og quorumspresidentskaper har et hellig kall i å lede sine medelever. Men selv om de har hatt lederskapserfaring, vil de trenge veiledning fra deg om hvordan de skal lede møter, hjelpe til, og stå til tjeneste for andre. Andre muligheter til lederskapserfaring vil kanskje komme hjemme når de unge blir gitt meningsfylte arbeidsoppgaver.

8. *Ungdom lærer fra foreldre og andre voksne rollemødder.* En viktig del av ditt ansvar som lærer er å hjelpe dem med å styrke forholdet mellom de unge, deres ledere, og deres foreldre. Du kan hjelpe de unge til å finne svar på mange spørsmål, men noen av spørsmålene vil bli bedre besvart av deres foreldre eller ledere. Led unge mennesker til deres foreldre og oppfordre dem til å styrke sine familiebånd. Kommuniser regelmessig med foreldrene om hva dere studerer i klassen, og del talentene, den veksten og de positive bidragene du får fra deres sønner og døtre. Spør dem om hva du kan gjøre for å hjelpe dem når de underviser sine barn.

Å hjelpe ungdom til å bli omvendt fordrer samlet innsats fra foreldre, ledere, rådgivere og lærere, inkludert Seminar-lærere. Sammen vil dere kunne skape en langt mer lærerik opplevelse for de unge enn dere kunne klare hver for dere. ■

For ytterligere innsikt se "Undervis de unge" i den nye studiehåndboken Undervisning på Frelserens måte ([online på undervisning.lds.org](http://online.på.undervisning.lds.org)).

“Se, deres små”

HVORDAN UNDERVISE BARN

“[Jesus] tok deres små barn en for en og velsignet dem og ba til Faderen for dem ... Og han talte til forsamlingen og sa til dem: Se deres små” (3 Nephi 17:21, 23).

Hvis du er en foresatt eller er kalt til å undervise barn, har du fått en stor gave. Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum har sagt: “[Dere] er de personer Gud har utpekt til å omgi dagens barn med kjærlighet og troens ild, og kunnskap om hvem de er.”¹

Barn vil gi deg glede, og hjelpe deg med å være et godt eksempel. Etter hvert som du gjenkjenner trofastheten, kjærligheten, tilliten og håpet til små barn, vil du komme nærmere Herren og bedre forstå hans bud om at vi må “bli som små barn” (Matteus 18:3).

Her er åtte ting å huske om barn når du strever etter å elske og undervise dem slik Frelseren gjorde.

1. *Barn har tro.* De er mottagelige for sannhet. Undervis dem riktig lære på en enkel og tydelig måte, med et språk og eksempler som de kan forstå.

2. *Barn kan gjenkjenne Åndens innflytelse.*

Lær dem at den følelsen av fred, kjærlighet og glede de føler når de snakker eller synger om Jesus Kristus og hans evangelium, kommer fra Den hellige ånd. Hjelp dem å forstå at disse følelsene er en del av et vitnesbyrd.

3. *Barn forstår i bokstavelig forstand.* Kompliserte metaforer kan forvirre dem. Når du underviser kan du henvise til familiære begivenheter og aktiviteter, og verden rundt dem.

4. *Barn er ivrige etter å lære.* De liker å lære gjennom varierte

aktiviteter og ved bruk av flere sanser. De responderer særlig godt til visuelle hjelpemidler og deltagelse i leksjonene. Tillat dem å bevege seg rundt, utforske og prøve nye ting.

5. *Barn er ivrige etter å dele med andre og å være til hjelp.* De kan undervise hverandre, og deg. Be dem dele det de har lært. Gi dem muligheter til å lese i Skriftene, holde bilder, svare på spørsmål, eller skrive på tavlen.

6. *Barn er hengivne og ønsker å bli verdsatt.* Gi dem muligheter til å styrke den snille og hengivne oppførselen som faller naturlig for dem. Bygg opp deres selvtillit ved å vise takknemlighet, og ved å lytte oppmerksomt til det de sier.

7. *Barn vil følge ditt eksempel.* Du underviser alltid, selv om du ikke er klar over det. Barn vil legge merke til hvordan du etterlever de prinsippene du underviser om. Ditt rettferdige eksempel kan ha stor innflytelse på deres gryende vitnesbyrd.

8. *Små barn kan ha liten konsentrasjonsevne.* Ukonsentrert oppførsel kan bety at de er slitne eller sultne, at de ikke forstår noe du sa, at de trenger å røre på seg, eller at de kjeder seg. De liker å lære gjennom gjentakelser, variasjon, enkle historier, sanger og aktiviteter. Oppmuntre dem til å delta i leksjonene. ■

LEKSJONSMATERIELL

Trenger du en historie, et visuelt hjelpemiddel, eller en video for å berike en leksjon i Primær eller på familiens hjemmeaften, men ikke vet hvor du skal finne det? Gå inn på lessonhelps.lds.org!

For ytterligere ideer, se “Undervis barna”, i den nye leksjonsboken *Undervisning på Frelserens måte* (online på undervisning.lds.org).

NOTER

1. M. Russell Ballard, “Stor skal dine barns fred være,” *Ensign*, apr. 1994, 60.

“Måtte et barns latter glede vårt hjerte. Måtte et barns tro berolige vår sjel. Måtte et barns kjærlighet påvirke våre gjerninger.”

President Thomas S. Monson, “Dyrebare barn – en gave fra Gud,” *Ensign*, nov. 1991, 70.

Av eldste
Marion D. Hanks
(1921-2011)

Virket som medlem
av De sytti fra
1953 til 1992

Tilbedelse i templet

NØKKELEN TIL Å KJENNE GUD

*I templet kan vi lære å leve slik Jesus levde på jorden,
og forberede oss til å leve som han og Faderen lever nå.*

Jeg husker godt en av de første ivrige og oppriktige samtaler med en tempelbesøkende etter at jeg begynte å tjene som tempelpresident i Salt Lake tempel. En svært tankefull ung dame hadde lest gjennom de aktuelle versene som omhandlet templets rolle som et lærdommens og undervisningens hus. Hun hadde forstått at å kjenne Gud og Kristus “den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus”, er “evig liv” (Johannes 17:3). Hun visste også at vi lærer å kjenne Faderen, og til slutt vil vende tilbake til ham gjennom Kristus.

Mitt vitnesbyrd til henne var at for meg peker alt i templet på Kristus og på vår Fader. Virkningen av ordinansene og paktene er i Hans forsonende kjærlighet og delegerte myndighet – myndigheten til “Det hellige prestedømme etter Guds Sønnns orden” (L&P 107:3). Men hun hadde ennå ikke følt en tydelig forbindelse i sitt eget hjerte og sinn om hvordan tempeltilbedelse kan være en sentral nøkkel til å kjenne Herren ...

Kristus, Skriftene, tempel, hjem

Templet er av største viktighet når det gjelder å få tilrettelagt omgivelsene for renselse og dermed helligjørelse av

oss selv, som når vi lærer om Kristus, kan lede oss til personlige kunnskap og vitnesbyrd om ham, hvilket fører til den mest dyrebare av livets gaver.

Læring og tilbedelse i templet kan være som å gå på det evige livs universitet, gjennom Jesus Kristus. Ved innvielsen av Kirtland tempel, ble denne bønningen gitt til Herren: “Og måtte du gi, hellige Fader, at alle som skal tilbe i dette hus, kan lære visdoms ord ...

og at de kan vokse opp i deg og motta en fylde av Den Hellige Ånd” (L&P 109:14-15).

Oppnås dette ved seremonier og ritualer? Ja, delvis, hvis vi forstår formålet, symbolikken, på samme måte som Adam og Eva ble bragt til forståelse av dem de første dagene i jordelivet. Men i utgangspunktet lærer vi prinsippene om evig fremgang, evig liv, gjennom innholdet i budskapet. Det er gjennom noen få enkle prinsipper vi inngår pakter med Herren. Husk Paulus’ utsagn til romerne om at vi blir gjenforenet med Gud ved Kristi død, og frelst “ved hans liv” (Romerne 5:10). For meg betyr dette at prinsippene i Hans hellige liv leder oss til den fyllden av frelse som vi kjenner som opphøyelse – kjærlighet, lærdommer, tjeneste, vekst, skape liv på et gudelignende nivå sammen med våre kjære, og Faderen og Sønnen. I templet kan vi lære å leve slik

Jesus levde på jorden, og forberede oss til å leve som han og Faderen lever nå.

Viktige prinsipper i Kristi liv

Hvilke prinsipper er det som er viktige i Hans liv og som undervises i templet, og som viser til de paktene vi inngår med Herren? ...

Han viste sin kjærlighet slik kanskje bare han og Faderen virkelig kan forstå. Men vi er her for å lære det, å elske nok til å kunne gi. På slagmarken og i et rom på sykehuset, i stille heroiske omstendigheter av uselvisk hengivenhet til foreldre eller barn, har jeg sett at det finnes mennesker som virkelig har lært å elske og ofre på Hans måte.

Når vi velger å følge en kurs der vi gir, bryr oss om, er vennlige og snille, forstår vi at dette er ikke et valgfritt element i evangeliet; det er evangeliets hjerte. Anstendighet og ære, uselviskhet, gode manerer og god smak blir forventet av oss. Det som til syvende og sist virkelig betyr noe, er hva slags mennesker vi er, og hva vi er villige til å gi ... Dette bestemmer vi hver dag, hver time, mens vi lærer og godtar Herrens veiledning.

Etter korsfestelsen, oppstandelsen og Frelserens himmelfart, skjedde det noe med disiplene, ledet av Peter, som i en vanskelig time hadde sviktet ham. Pinsefesten kom – Åndens tilkjennegevingelse – og de som hadde tvilt, bar sterke vitnesbyrd. Kapitlene 1 til og med 5 i Apostlenes gjerninger forteller historien. De siste versene i kapittel 5 har en dramatisk påvirkning. Gamaliel har grepet inn sammen med sine bekjente for å gi disiplene en sjanse til, litt mer tid. De blir igjen advart og bedt om å undervise og predike om Kristus, de blir slått en gang til, og så løslatt. Opptegnelsen forteller at de dro fra stedet i glede over at de var funnet verdige til å lide for Kristi skyld. Så, “uten opphold fortsatte de med å undervise hver dag i templet og hjemme, og å forkynne evangeliet om at Jesus er Messias” (Apostlenes gjerninger 5:42).

På samme måte skulle noe skje med oss når vi drar fra templet med den samme ånd som i 3 Nephi 17:3: “Gå derfor hjem og overvei de ting jeg har sagt, og be til Faderen i mitt navn så dere kan forstå, og bered deres sinn til i morgen, og jeg kommer til dere igjen.”

Den rensende kraft i tempeltilbedelse

En rensende ånd kan få oss, kjent som vi nå er med veien som er opplyst av Herren – med kjærlighet til Ham – til å bli nye mennesker, som praktiserer neste-kjærlighet og brorskap, er villige til å gjøre Herrens vilje, tjene, dele, elske, være lojal mot sunne normer, og søke Guds rike først.

Vi trenger å rensa vårt familieliv og gjøre vårt hjem til et sted der vi kan undervise og predike om Jesus Kristus til daglig, og alltid følge ham. Vårt hjem, vår familie, vårt individuelle liv skulle bli et senter for læring, et senter for uselviskhet og tjeneste. Sagt med Rufus Jones' ord, “De hellige er ikke skapt for glorier og indre spenning. De er skapt for å være fokuspunkt for lys og kraft. En sann hellig er en god mor, en god nabo, en god kraft i samfunnet, en herlig duft og en berikende velsignelse. En sann hellig er en dynamisk kristen som erholder enkelte ting som kjennetegner livet slik det er i himmelen.”¹

Overvei det som for meg er en klar og mektig nøkkel til meningen med templer og tempeltilbedelse. Herren åpenbarte til profeten Joseph Smith i 1836 teksten til

den bønne som ble uttalt ved innvielsen av Kirtland tempel. Bønnen ble kapittel 109 i Lære og Pakter. En som virkelig ønsker å forstå den grunnleggende betydningen av templer, skulle lese det om og om igjen, særlig de første rørende, kraftige 24 versene. Vers 5 er en vakker uttalelse som fortjener grundig overveielse: “For du vet at vi har utført dette arbeidet under store trengsler, og i vår fattigdom har vi gitt av våre midler for å bygge et hus til ditt navn, så *Menneskesønnen kunne ha et sted å åpenbare seg for sitt folk*” (L&P 109:5; uthevelse tilføyd).

Hvordan åpenbarer han seg selv for sitt folk i templet?

I all hovedsak, tror jeg, gjennom den vakre og overbevisende klarhet i prinsippene i templet, ordinansene og paktene, gjennom tempeltjeneste – gjennom åpenbaringsånd og andre av Åndens velsignelser som er tilgjengelige for dem hvis hjerte og sinn er på bølgelengde, og som er tålmodig og villig til å lære og bevege sitt liv mot Kristuslignende idealer (se 3 Nephi 27:21, 27).

Et eksempel kan være nyttig for å vise den åndelige styrke som blir dem til del som forblir i Herrens tjeneste i templet. Jeg kom til templet en morgen omtrent kl 04:30, takknemlig for å ha vært istand til å komme meg hjemmefra og dit gjennom tung snø. I et tilbaketrukket rom traff jeg tilfeldigvis på en gammel venn som jeg hadde stor beundring for. Han satt der, tankefull, mens han lente seg fremover på stokken sin. Som meg var han kledd i hvitt, tempelarbeider-hvitt. Jeg hilste muntert på ham og spurte hva han gjorde her så tidlig på morgenen.

Han sa, “Du vet hva jeg gjør her, president Hanks. Jeg er tempelarbeider og er her for å utføre mitt oppdrag.

“Jeg vet det,” sa jeg, “men jeg undrer på hvordan du kom deg hit gjennom snøstormen. Jeg hørte nettopp på radioen at Parleys Canyon er stengt for all trafikk, ja faktisk sperret.”

Han sa, “Jeg har en bil med firehjulstrekk som kan klatre opp trær.”

Jeg sa, “Det har jeg også, ellers ville jeg ikke vært her, og jeg bor bare fem kilometer unna.”

Jeg spurte deretter hvordan han hadde klart å komme seg gjennom sperringene som de hadde annonsert på

nyhetene. Svaret hans var som ventet fra denne gårdbrukeren og stavspresidenten som jeg først hadde truffet som en sterk mann på hest mens vi tilbrakte ettermiddagen sammen før stavskonferansens møter. Gikt og alderdom hadde bokstavelig talt krympet ham, og ville snart ta hans liv. Han hadde mange store smerter når han rørte seg. Hans svar denne morgenen var, “President Hanks, jeg har kjent disse mennene i veipatruljen, mange av dem helt siden de ble født. De vet at jeg må komme gjennom, og at om det skulle være nødvendig, ville jeg begynne å gå! De kjenner også til bilen min og den erfaringen jeg har, så de bare flyttet barikadene sine.”

Han var der, trofast og lojal, tidlig om morgenen, for å begynne sitt hellige arbeid. Det er mennesker med slik tro og hengivenhet templene er med på å utvikle. ■

Fra en tale gitt i februar 1993 ved Brigham Young University; hele teksten finnes i Temples of the Ancient World, ed. Donald W. Parry (1994).

NOTAT

1. Rufus Jones taler i *Our Time* (1961), 199.

Av eldste
Joseph W. Sitati
i De sytti

VI KAN HEDRE GUD VED Å OVERHOLDE VÅRE PAKTER

*De største velsignelser ved vår tro på Gud finner
vi når vi hedrer ham ved å holde våre pakter.*

I 1985 møtte søster Sitati og jeg en mann som heter Roger Howard, i Nairobi, Kenya. Han og hans hustru Eileen var seniormisjonærer. De inviterte oss til en liten forsamling som møttes i deres hjem. Det var første gang vi hadde deltatt på et møte med medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Vi følte Ånden på det første møtet, og siden da har vi gått i kirken hver søndag.

Et par måneder senere døpte Roger oss, sammen med vår ni år gamle sønn. Kort tid senere kom Roger og Eileen hjem fra misjon. Vi fortsatte å høre fra dem med noen års mellomrom.

Tidlig i 2010 møtte endelig søster Sitati og jeg Roger igjen. Han var nå nesten 90 år gammel. Sliten av alderdom og dårlig helse lente han seg tungt på rullatoren sin. Da vi sto overfor hverandre for første gang på mange år, følte vi en ubeskrivelig gjensidig glede. Tårene trillet fritt da vi kjærlig omfavnet hverandre. Vi følte dyp takknemlighet for hverandre, og for den fantastiske gaven som evangeliet er. Vi var forenet i troen som borgere i Guds rike.

Mens jeg nøt øyeblikket, husket jeg et skriftsted: "Husk at sjeler er av stor verdi i Guds øyne."

Og om så skjer at dere skulle arbeide alle deres dager med å rope omvendelse til dette folk, og bare bringer én sjel til meg, hvor stor skal ikke deres glede være med ham i min Faders rike!" (L&p 18:10, 15).

Noen av Guds største velsignelser er lovet dem som bringer sjeler til hans rike. Frelseren sa: "Dere har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt dere, og bestemt dere til å gå ut og bære frukt. Og deres frukt skal vare, for at Faderen skal gi dere alt det dere ber ham om i mitt navn" (Johannes 15:16).

Roger gikk bort senere det året. Jeg hadde en tydelig følelse av at han hadde fred med Gud. Han hadde rørt vårt liv dypt ved å dele evangeliet med oss. Hans eksempel på innviet tjeneste for sine medmennesker, sammen med eksemplet til den store hærs karen av unge og eldre misjonærer i Kirken, viser én måte å hedre Gud på.

Vårt paktsforhold til Gud

Takket være vårt medlemskap i Jesu Kristi gjenopprettede kirke, har vi alle et forpliktende personlig forhold til vår himmelske Fader gjennom pakter. Hver pakt blir bekreftet ved en ordinans, der vi villig aksepterer og forplikter oss til å holde pakten. Jesu Kristi forsoning gjør oss i stand til å oppfylle våre forpliktelser i hver pakt når vi utøver tro på ham.

Vi hedrer vår himmelske Fader når vi fordyper vårt forhold til ham ved å inngå og holde alle de frelsende pakter og ordinanser. Han velsigner dem som holder sine pakter, med sin Ånd, som veileder og styrker dem. Følgende

er de viktigste paktsforhold vi kan opprette med vår himmelske Fader.

Dåpspakten

Dåpen bringer oss inn i vårt første paktsforhold til Gud. Vi kvalifiserer oss til ordinansen når vi “ydmyker [oss] for Gud... og kommer frem med et sønderknust hjerte og en angrende ånd, og vitner for kirken at [vi] i sannhet har omvendt [oss] fra alle [våre] synder... og virkelig viser ved [våre] gjerninger at [vi] har mottatt av Kristi Ånd til forlatelse for [våre] synder” (L&p 20:37).

Når vi viser ved våre handlinger at vi er “villige til å påta [oss] Jesu Kristi navn... fast bestemt på å tjene ham inntil enden” (L&p 20:37), “til å bære hverandres byrder, så de kan være lette... og... til å sørge med dem som sørger... trøste dem som trenger trøst, og stå som Guds vitner til alle tider og i alle ting og på alle steder... like til døden” (Mosiah 18:8-9), holder vi pakten.

I sin tur hedrer Gud oss med Den hellige ånds gave, ved hvilken vi mottar Den hellige ånd som vår konstante ledsager, som gir veiledning i alt vi gjør og leder oss til evig liv (se Mosiah 18:9-10).

Jeg følte stor glede, og at jeg ble fylt av Ånden etter dåpen, noe jeg har fortsatt å oppleve når jeg er spesielt nær til Gud.

Prestedømmets ed og pakt

Menn som holder dåpens pakt, kvalifiserer seg til å inngå i prestedømmets ed og pakt. Vi mottar den gjennom ordinansen håndspåleggelse. Prestedømmets pakt er en pakt om tjeneste for Guds barns frelse. Vi hedrer Gud når vi foredler våre kall (se L&p 84:33) og “tjener ham av hele [vårt] hjerte, og av all makt, sinn og styrke” (L&p 4:2), og med “tro, håp, kjærlighet og omsorg med øyet fullt og helt vendt mot Guds ære” (L&p 4:5).

Herrens velsignelser som kommer til trofaste prestedømsbærere, omfatter helliggjørelse “av Ånden til fornyelse av [deres] legemer” (L&p 84:33). De arver de samme velsignelser som Moses og Abraham (se L&p 84:34). Profeter og apostler i de siste dager er gode eksempler på dem som foredler sitt prestedømme. Deres liv er et vitnesbyrd om at Herren holder dem i ære.

Templets ordinanser og pakter

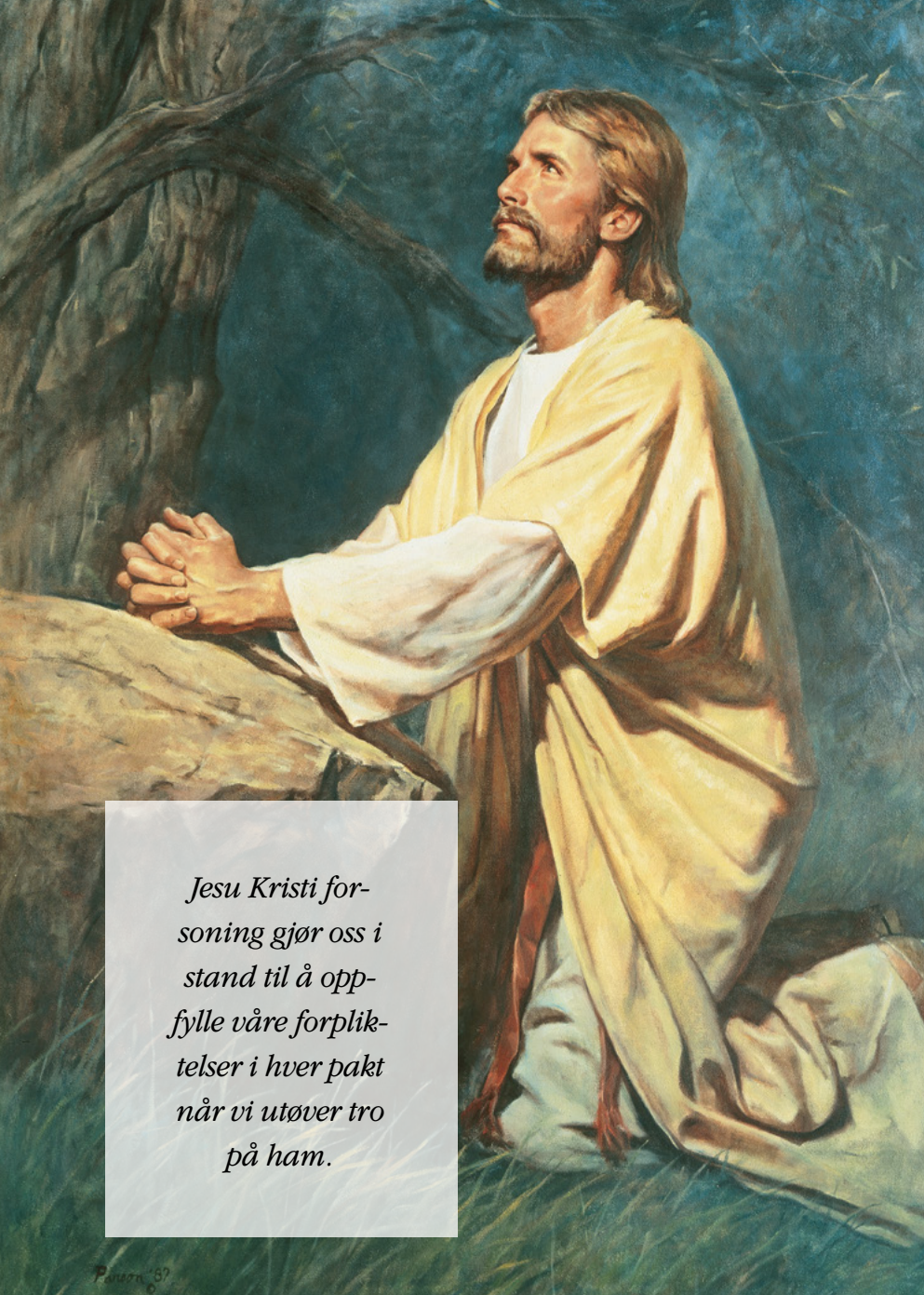
Menn som verdig bærer det høyere prestedømme, og kvinner som er verdige, kan motta hellige ordinanser og inngå hellige pakter i templet. Gjennom templets ordinanser og pakter lærer vi å forstå hensikten med dette livet, og å bli forberedt for evig liv. Vi mottar ordinansen, inngår den evige ekteskapspakt og blir beseglet som familie. Vi lover å vie vårt liv til Gud og til frelsesarbeidet for alle hans barn. Trofast overholdelse av disse paktene gir oss rett til å motta åndelig veiledning og kraft til å overvinne jordelivets prøvelser og oppnå opphøyelse, den største velsignelsen Gud kan gi til sine barn (se L&p 14:7). Opphøyelse, eller evig liv, betyr at vi som familie kan nyte den samme livskvalitet som vår himmelske Fader har.

Nadverden

For medlemmer av Kirken er det helt avgjørende å ta verdig del i nadverden hver sabbatsdag. Ved denne ordinansen bekrefter vi vår fortsatte villighet til å påta oss Jesu Kristi navn, og til å gjenta vår forpliktelse om å holde alle paktene vi har inngått. Vi nedkaller kraften i Jesu Kristi forsoning for å hjelpe oss å holde ut til enden i rettferdighet. Når vi gjør det, kvalifiserer vi oss til alle velsignelsene ved alle paktene vi har inngått.

Rettferdige ønsker

Å bryte en pakt er støtende for Gud, og annullerer de lovede velsignelsene (se L&p 82:10).

Jesu Kristi forsoning gjør oss i stand til å oppfylle våre forpliktelser i hver pakt når vi utøver tro på ham.

I 1 Samuelsbok 2:12-17, 22-34 lærer vi om den ondskap som sønnene til presten Eli sto bak. De utnyttet sin fars stilling til å bryte prestedømmets pakt. De ville bare oppfylle sine egne uanstendige ønsker idet de henga seg til umoralsk oppførsel med kvinnelige troende og på uhederlig vis tilranet seg kjøttet fra israelsfolkets ofringer. Herren uttalte alvorlige straffedommer over Elis sønner, og over Eli selv fordi han ikke hadde hindret dem.

Slike kjødelige lyster kan overvinnes ved villighet til å holde våre pakter med Gud, slik Josef i Egypt viste da han ble konfrontert av en vellystig ikke-troende (se 1 Mosebok 39:9, 12). Gud holdt Josef i ære og hjalp ham

å overvinne alle onde planer mot ham. Han ble den nest mektigste mann i Egypt, og et redskap i Guds hender for å bevare israelsfolket (se 1 Mosebok 45:7-8).

Hvis vi blir ledet ut i fristelse, vil ønsket om å gjenopprette vårt forhold til vår himmelske Fader lede oss til oppriktig omvendelse. Frelseren Jesu Kristi forsoning hjelper oss da å bli verdige igjen.

Følg profetene

Da Kristus opprettet sin kirke, valgte han apostler, profeter, evangelister, pastorer og lærere "til oppbyggelse av Kristi legeme,

inntil vi alle når frem til enhet i tro på Guds Sønn og i kjennskap til ham, til manns modenhet, til aldersmålet for Kristi fylde" (Efeserne 4:12-13).

Våre levende profeter og apostler lærer oss at "lykke i familien

oppnås med størst sannsynlighet når den er grunnlagt på vår Herre Jesu Kristi læresetninger. Gode ekteskap og familier opprettes og opprettholdes når de bygger på prinsippene tro, bønn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kjærlighet, medfølelse, arbeid og sunne aktiviteter" ("Familien – En erklæring til verden" *Liahona*, nov. 2010, 129).

Vårt hjem og vår familie danner grunnlaget for å bygge sterke relasjoner med Gud basert på pakter. Å følge våre levende profeters inspirerte læresetninger vil hjelpe oss å ha sterke familier, gi oss kraft til å holde våre pakter, og sikre de største velsignelsene ved vår tro. ■

TAKK FOR AT DU FORTALTE MEG OM EVANGELIET

Tidlig på 1980-tallet bodde familien min i vest-Tyskland, og vi var medlemmer av Kaiserlautern Tyskland stav for tjenestemenn. Akkurat i den perioden vektla våre lokale ledere misjonærarbeid. Vi ble fortalt at innenfor vår vennekrets, hadde Herren plassert noen av sine utvalgte åndebarn som var på søken etter Jesu Kristi evangelium.

Min hustru Jenny og jeg trodde det var sant. Våre ledere oppfordret hver og en av oss til å finne venner som vi trodde kunne være interessert i å høre om evangeliet. Vi skulle lage en liste over 10 personer og så faste og be og bestemme oss for hvem av våre venner på denne listen vi skulle henvende oss først til. Vi bestemte oss for å kontakte to av mine arbeidskolleger på kontoret. Jeg snakket først med Chris, en ung enslig mann, men han viste liten interesse akkurat da. Etterpå bestemte vi at jeg

skulle snakke med Bruce Hamby, en god og snill mann med en ung familie.

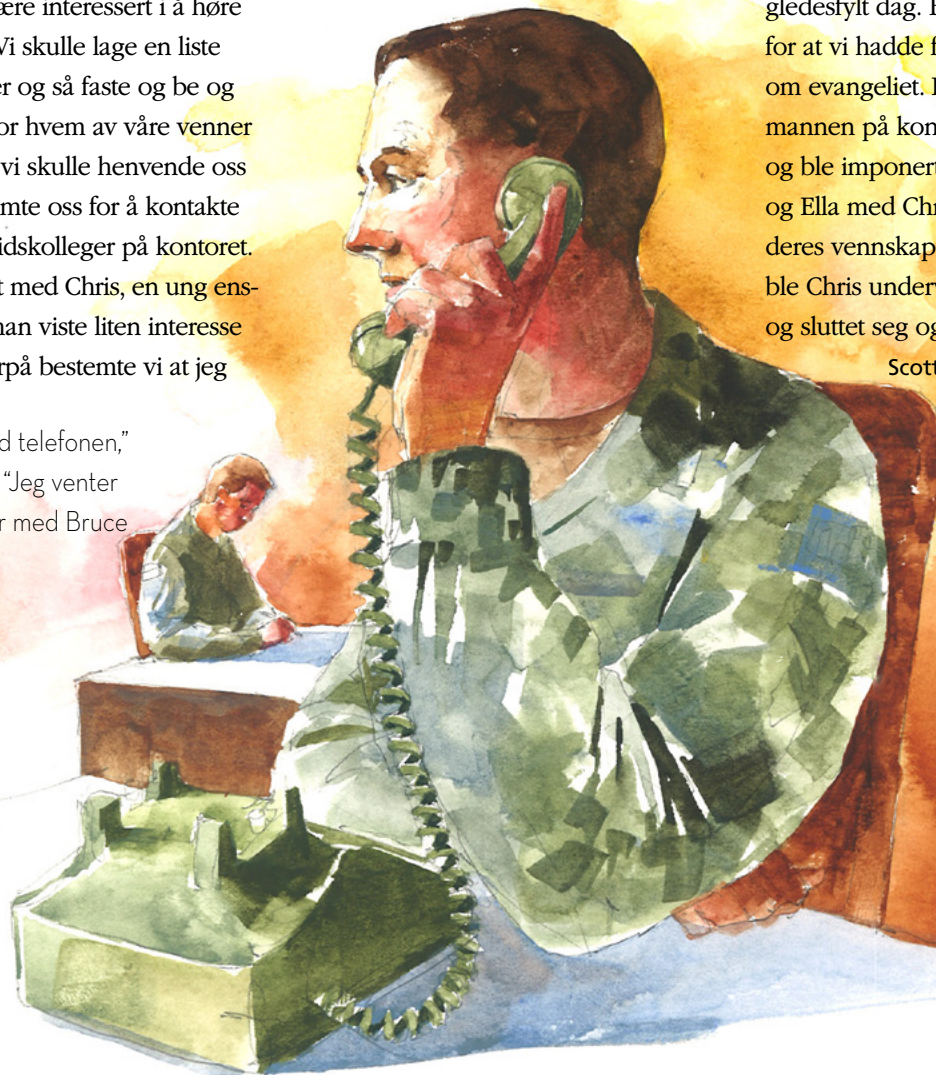
Det gikk imidlertid flere dager, og jeg ble mer og mer nervøs for å snakke med ham om evangeliet. Til slutt ringte Jenny til meg på kontoret og spurte, "Har du snakket med Bruce ennå?" "Nei, men jeg skal gjøre det snart", sa jeg. Hun spurte deretter om Bruce var på kontoret den dagen, og jeg sa at det var han. Akkurat da sa hun, "Scott, legg ned telefonen. Jeg venter mens du snakker med ham!"

Jeg la ned telefonen, gikk engstelig bort til Bruce og spurte, "Bruce, visste du at jeg er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige?" Han sa ja, og jeg sa, "Er du interessert i å lære mer om Kirken?" Han svarte, "Ja, det er jeg."

I løpet av de neste ukene kom Bruce, hans hustru Ella, og deres datter Tanya, hjem til oss til middag og fikk møte misjonærene. De fikk presentert leksjonene, gikk i kirken sammen med oss, aksepterte evangeliet og ble døpt. Det var en strålende, vidunderlig og gledesfylt dag. Bruce var takknemlig for at vi hadde fortalt familien hans om evangeliet. Evan Chris, den unge mannen på kontoret, kom til dåpen, og ble imponert. Senere snakket Bruce og Ella med Chris om evangeliet. Med deres vennskapsfremmende arbeid, ble Chris undervist av misjonærene og sluttet seg også til Kirken. ■

Scott Edgar, Utah, USA

"Scott, legg ned telefonen," sa min kone. "Jeg venter mens du snakker med Bruce om evangeliet."

Til min forbauselse møtte jeg en mindre aktiv søster i gangen som trengte hjelp og trøst.

JEG FØLTE MEG UTILSTREKKELIG

Da jeg ble kalt som Hjelpeforeningens president, var jeg en travel ung mor. Jeg hadde vokst opp i Kirken og levd mitt liv i henhold til dens læresetninger, men jeg visste at jeg ikke var perfekt og følte med usikkerhet på min evne til å hjelpe de søstrene i menigheten som hadde det vanskelig.

En søndag følte jeg meg spesielt tung til sinns. Hele dagen hadde jeg blitt oppsøkt av søstre som trengte meg. Noen trengte velferdshjelp, andre trengte bare at jeg lyttet til dem. Så tilskyndet Ånden meg til ikke å gå inn til nadverdsmøtet da det skulle begynne, og til min forbauselse møtte jeg en mindre aktiv søster i gangen som trengte hjelp og trøst og som ikke kunne vente til møtet var over.

Da kirken var over var jeg helt utslitt! Jeg gråt i bilen hele veien hjem. I hodet mitt hørte jeg følgende ord: "Snakk med biskopen!" Jeg følte at biskopen kunne fortelle meg noe klokt om hvordan jeg kunne føle meg

mindre overveldet med mitt kall, men jeg ville ikke bry ham etter en lang dag i kirken. Jeg hadde bestemt meg for å utsette å ringe ham da telefonen ringte. Det var biskopen. Han hadde følt seg tilskyndet til å ringe meg.

Jeg fortalte ham hvor utmattende det hadde vært for meg når så mange ting trengte å bli løst på en gang, og hvor lei meg jeg var for at jeg ikke kunne hjelpe flere søstre. Han lyttet tålmodig. Vi gikk også gjennom noen av velferdsspørsmålene som hadde dukket opp i løpet av dagen, og jeg begynte å føle meg bedre.

Da samtalen nærmet seg slutten sa jeg, "Jeg trodde du skulle ha noe klokt å fortelle meg om hvordan jeg ikke skulle føle meg så overveldet." Han svarte at han skulle ønske han hadde noe sånt å si, men at han dessverre ikke hadde det.

Selv om mitt spørsmål ikke ble besvart, følte jeg glede da jeg la på røret. Jeg følte at Herren hadde besvart min bønn om støtte og veiledning.

Gjennom de neste ukene kom følelsen av usikkerhet tilbake, og jeg ba om kunne forstå hva jeg trengte å gjøre for å bli en bedre Hjelpeforeningens president. En dag, da jeg hørte på generalkonferansen, bet jeg meg merke i noen ord, og Ånden vitnet kraftig til mitt hjerte. Jeg forsto at grunnen til at jeg hadde følt meg så utilstrekkelig var fordi jeg *var* utilstrekkelig på egen hånd.

Gjennom sitt eksempel, hadde biskopen vist meg hvor viktig det er å lytte til Den hellige ånd. Det er Ånden som er nøkkelen til våre kall i Kirken, ikke våre egne talenter og ferdigheter. For første gang på lang tid, følte jeg fred og forvisning.

Jeg mangler fremdeles erfaring, og jeg har det akkurat like travelt med familien min som før, men jeg tror ikke lenger at jeg må utøve mitt kall til perfektjon. Vår himmelske Fader kan vise meg de tingene jeg trenger for å utføre hans vilje, og han vil foredle våre gjerninger så lenge vi holder hans bud. ■

Navn ønskes ikke oppgitt, Stockholm, Sverige

FINN BESTEMOR

Noe jeg angrer på, er at jeg ikke satte meg ned sammen med bestemor for å snakke om livet hennes, og skrive ned minnene for etterslekten. Etter at hun var død kunne min far og onkler fortelle meg hvor lite betydningsfull hun syntes at hun var, og at hun ved en anledning til og med hadde sagt, "Hvorfor skulle noen ville bli kjent med meg?"

Da en vanskelig økonomisk situasjon tvang familien min til flytte inn i bestemors gamle hus, bragte dette med seg en strøm av minner, og anger. Noen få dager etter at vi hadde flyttet inn, kikket jeg en kveld gjennom flere av bestemors gamle fotoalbum og en eske med gamle minner, blant annet brev min onkel hadde skrevet, gamle tempelanbefalinger, og til og med programmet fra bestefars begravelse. Etter at jeg hadde kikket gjennom disse gjenstandene, undret jeg på om det kunne finnes mer.

Jeg følte meg tilskyndet til å se på loftet, og ble umiddelbart ledet til en sekk som innholdt en blå perm som så ut som den var klar for søppelbøtten. I permen oppdaget jeg begynnelsen av en livshistorie som bestemor hadde skrevet 30 år tidligere. Jeg fant ut senere, til min forbløffelse, at ingen i familien visste at noe sånt eksisterte. Min far og onkler hadde rett – bestemor syntes livet hennes var så lite betydningsfullt at hun hadde ikke fortalt noen at hun hadde begynt å skrive sin livshistorie!

Den kvelden leste jeg hvert eneste

ord på de åtte sidene, og mens jeg gjorde det, lærte jeg mye om bestemor – hvordan livet hennes var på videregående skole, hvordan hun møtte bestefar, og hvor vanskelig det var for henne å stenge den kinoen hun og bestefar hadde drevet sammen.

Jeg kunne føle hennes nærvær mens jeg leste, det var som om hun fortalte meg at jeg ikke skulle bekymre meg om å få ferdig den muntlige historien slik jeg hadde hatt til hensikt. Å lese om bestemors liv skrevet ved hennes egen hånd var absolutt ubetalelig, og lettet den byrden jeg hadde følt så lenge. Det var en forsikring om Herrens milde

barmhjertighet og et vitnesbyrd om at slektshistorie ikke bare er å finne forfedre som vi ikke kjente i dette livet. Det handler også om finne ut mer om dem vi har kjær, og som vi tilbragte dyrebar tid sammen med her på jorden.

Når jeg sitter sammen med andre familiemedlemmer for å skrive ned deres historier, og de spør meg hvorfor noen skulle ville ønske å vite noe om dem, forsikrer jeg dem om at deres historier er verdt å fortelle, og at deres etterkommere vil takke dem, akkurat som jeg takker min bestemor for å ha etterlatt sin uvurderlig opptegnelse. ■
Reuben Wadsworth, Utah, USA

ILLUSTRASJON: ALLEN GARRIS

ET TEMPEL PÅ ANDRE SIDEN AV JORDEN

slutten av tenårene sluttet jeg sluttet meg til Kirken på tross av min families ønsker. Da jeg var i tyveårene, og faren min var gått bort, begynte jeg å arbeide med slektshistorien min. Rett etter ble jeg en travelt opptatt hustru og mor med små barn og ta hånd om, så det slektshistoriske arbeidet stoppet opp.

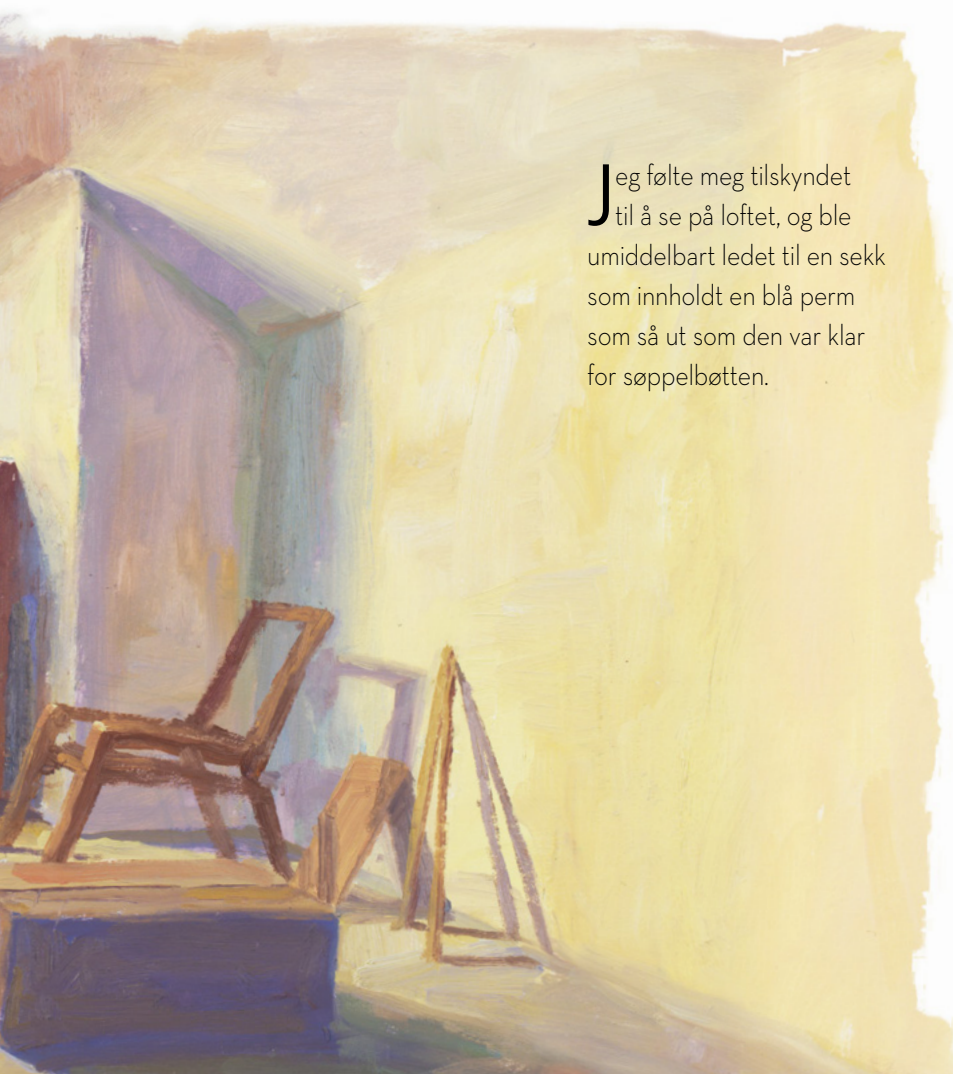
Fordi jeg ikke hadde noen familie i Kirken, hadde jeg et sterkt ønske om å undersøke min families historie. Jeg likte veldig godt å arbeide med den, og lengtet alltid etter mer tid.

Da jeg var 33, tok livet mitt en uventet vending da jeg begynte å få dårlig helse. Mens jeg en gang var istand til å gå på fjelltur sammen med familien min, ble det nå vanskelig med en liten tur rundt kvartalet. Husvask i to timer på lørdag ble uoverkommelig, og jeg var bare glad til om jeg kunne få støvsugd ferdig. Mens jeg en gang hadde en stor vennekrets, skrumpet den nå sammen fordi jeg ikke kunne være der for dem slik som tidligere.

Det var på denne tiden jeg begynte å ta fram slektshistorien igjen. Min datter begynte å foreta undersøkelser på sin fars side, og på en kveld gjorde hun ferdig arbeid som det hadde tatt meg flere år å gjennomføre. Jeg gjorde ferdig flere generasjoner på min linje og sendte navnene til templet for at arbeidet skulle bli utført. Jeg hadde alltid hatt et ønske om å gå gjennom templet for familiemedlemmene mine selv, men helsen min og avstanden til templet gjorde det umulig.

Etter å ha sendt inn navnene, begynte jeg å gråte. Jeg hadde en følelse av at jeg hadde sviktet familiemedlemmene mine siden jeg ikke kunne være der sammen med dem på den spesielle dagen da ordinansene skulle utføres for dem. En uke senere da jeg logget meg inn på Familiysearch.org for å se fremgangen i tempelarbeidet, oppdaget jeg noe fantastisk. Ikke bare var arbeidet ferdig, men det var medlemmer i Accra Ghana tempel som hadde gjort det! Jeg ble så overrasket over å se at medlemmer på den andre siden av jorden utførte tempelarbeid for min lille familie. Jeg brast i gråt igjen og tenkte på det offeret menneskene i Ghana gjorde da de dro til templet for min familie. Jeg er så takknemlig for medlemmene i Accra Ghana tempeldistrikt som gjorde det jeg ikke var istand til: å dra til templet og tilby min familie velsignelsene ved templets ordinanser. ■

Robin Estabrooks, Virginia, US

Jeg følte meg tilskyndet til å se på loftet, og ble umiddelbart ledet til en sekk som inneholdt en blå perm som så ut som den var klar for søppelbøtten.

HVORDAN HÅNDTERE EN FOR TIDLIG HJEMKOMST

Av Jenny Rollins

Far var utenbys på jobbreise, så den eneste til å ta imot meg på flyplassen da jeg kom hjem fra misjonen, var min mor. Hun holdt meg inntil seg og vi gråt.

Jeg gikk gjennom alle mulige medisinske tester, men legene kunne ikke finne hva som var i veien med meg. Å ta av misjonærnavneskiltet ni måneder før tiden var det vanskeligste jeg noen sinne hadde gjort. Jeg følte meg mislykket fordi jeg ikke fullførte misjonen.

Ment til å være en misjonær

Å bli en misjonær hadde alltid vært i planene mine. Da min eldre bror dro på sin misjon, tok jeg på meg et hjemmelaget navneskilt da vi skulle si farvel. Da alderen for misjonærer ble senket og annonsert i 2012, hadde jeg akkurat fylt 19, og jeg visste at annonseringen var svar på mine bønner. Jeg danset rundt i rommet, fylte ut papirene samme dag, bestilte legetime og leverte inn papirene før uken var over.

Å dra tidlig hjem fra misjon, selv på grunn av helseproblemer, kan være en knusende opplevelse. Det var det for meg. Men du kan bruke det som et skritt fremover, ikke tilbake.

Jeg ble kalt til California Anaheim misjon to uker senere, og dro til misjonæropplæringssenteret to måneder etter det.

Jeg kom ut på misjonsmarken med en nykommers glød, og ville alltid holde et høyt tempo. Min ledsager og jeg løp bokstavelig talt til noen avtaler fordi vi var så ivrige etter å undervise. For meg var det å være en heltidsmisjonær den mest naturlige ting av verden. Jeg følte meg klønete og hadde det vanskelig til tider, men det var ingenting

mer fantastisk for meg enn å være en misjonær.

Rundt åtte måneder var gått da vi ble gitt sykler fordi det var for få biler i misjonen. Jeg hadde ikke syklet på lange tider, og var ikke helt sikker på hvordan det skulle gå med skjørt på, men jeg syntes det var spennende uansett. Etter noen få uker, fikk jeg smerter i siden som kom og gikk. Jeg ignorerte det og fortsatte å arbeide.

Smertene kom oftere og ble mer intens helt til en kveld ledsageren min måtte ta meg med til legevakten. Jeg tok mange medisinske tester, men legene kunne ikke finne kilden til smertene.

I de kommede ukene ba jeg til vår himmelske Fader om at smertene måtte forsvinne, jeg fikk flere prestedømsvelsignelser, men det ble bare verre. Alle mulige stillinger gjorde vondt, smertene var der konstant. Men jeg bestemte meg for at jeg kunne bli vant med det, og fortsatte.

En dag kollapset jeg i veikanten, ute av stand til å røre meg. Jeg ble fraktet til sykehuset for å ta flere prøver, men igjen fant de ingenting. Jeg forsøkte å ta det med ro og satte meg på benker ved forskjellige bussholdeplasser sammen med min ledsager for å undervise mennesker mens de ventet på bussen. Jeg satt der, under leksjonene, mens jeg bet tennene sammen i smerte. Til slutt hadde jeg strukket meg så langt at jeg havnet på sykehuset igjen. Det gikk opp for meg at at jeg kunne få varige skader om jeg ble værende på misjon. Etter mange bønner, fikk jeg til svar at jeg skulle dra hjem og finne ut av disse helseproblemene.

Et steg fremover

Da det gikk opp for meg at jeg var hjemme for godt, ble jeg knust. Men jeg gjorde mitt beste for å beholde troen og fortsatte å studere i Skriftene. Min familie taklet det bra, men andre mennesker rundt meg var ikke sikre på hvordan de skulle reagere på denne situasjonen. De stilte spørsmål, og jeg klarte nesten ikke å holde det ut. En mann ringte imidlertid helt uventet, og fortalte at sønnen hans hadde kommet tidlig hjem fra misjonen for mange år siden. Han fortalte meg at denne prøvelsen hadde potensiale til å kunne tilintetgjøre min tro og lykke, og at den til tider gjorde det for mange misjonærer som kom tidlig hjem. "Det du må huske," sa han, "er

Så lenge du prøver så godt som du kan å leve et rettferdig liv, går du alltid et skritt fremover.

at så lenge du prøver så godt som du kan å leve et rettferdig liv, går du alltid et skritt fremover uansett hva som skjer som er utenfor din kontroll."

Dette ble mitt motto, og jeg stolte blindt på det hele det neste året. I åtte måneder kunne jeg nesten ikke gå, men andre ville fortsatt dømme meg når de fant ut at jeg hadde kommet tidligere hjem. De sa at det var folk med verre medisinske problemer som hadde fullført misjonen sin. De forsto ikke hvorfor jeg ikke kunne ha fullført, selv med medisinske vanskeligheter. Det var vanskelig å høre dette når jeg hadde elsket misjonen min så mye, men jeg hadde tro på at vår himmelske Fader hadde en hensikt med denne prøvelsen og at den ville føre meg et steg fremover.

Jeg begynte på skolen igjen, og gikk på stevnemøter. Jeg opplevde at jeg gjorde fremgang, men følte at jeg alltid så på misjonen min med litt

bitterhet. En venn av meg minnet meg så om at Frelserens forsoning kan helbrede all smerte og bitterhet. Med Hans hjelp kunne jeg være lykkelig når jeg tenkte på misjonen.

Jeg knelte ned og ba til min himmelske Fader. Jeg fortalte ham om min smerte og mine anstrengelser for å bli helbredet og trøstet. Jeg ba om at han måtte ta bort den bitterheten jeg følte. Etter bønnen, åpnet Herren øynene mine for å se misjonen min fra hans perspektiv. Både den tiden jeg hadde ytt tjeneste, og min tidlige hjemkomst var en del av Herrens plan for å hjelpe meg til å bli den han ønsket at jeg skulle være. Jeg ble istand til å se de mirakler Han hadde gjort siden jeg kom hjem. Det har vært en vanskelig vei, men nå kan jeg se tilbake på min tidlige hjemkomst med fred, med forvisning om at Gud ønsker det beste for meg.

For HJEMVENDTE MISJONÆRER:

6 MÅTER Å HÅNDTERE EN TIDLIG HJEMKOMST PÅ

Å komme hjem er vanskelig, men med god innsats kan du gjøre din tidlige hjemkomst til et ærefyllt og nyttig skritt fremover. Dette er ting som hjelp meg:

Kom til Kristus. Uansett hva som var grunnen til at du dro hjem, kan Kristus hjelpe deg å løse problemene. Forsoningen er ikke bare til vår omvendelse, men også til trøst, forståelse og helbredelse.

Husk at det kan være et steg fremover. Så lenge du lever verdig til Ånden og gjør ditt beste, kan en tilsynelatende snublesten være en plattform til fremgang.

Fortsett å studere i Skriftene. Gud snakker gjennom Den hellige ånd, og vi får blant annet tilgang til veiledning gjennom studium av Skriftene og etterlevelse av det vi lærer. Du vil kanskje finne ut at Gud har fått nedtegnet hele kapitler bare for å gi deg trøst.

Hold deg opptatt. Overgangen fra et regulert og travelt misjonsliv, til å ikke gjøre noe, kan gi mye ledig tid til å sitte og gruble og føle seg utilstrekkelig

og trist, noe Satan ønsker. Gud ønsker at du skal være "ivrig opptatt" med en god sak (se L&P 58:27) fordi det er hva som vil hjelpe deg å være lykkelig.

Be om hjelp. Vår himmelske Fader venter på å få gi velsignelser i form av trøst og veiledning. Alt du trenger å gjøre er å spørre. Enhver prøvelse fordrer Herrens hjelp.

La tvilen komme andre til gode. Det er lett å finne grunner til å bli fornærmet av mennesker som kanskje bryr seg oppriktig om deg, men som ikke vet hvordan de skal reagere på situasjonen. Fokuser på de menneskene som heier på deg, og vær tilgivende overfor dem som fordømmer deg.

For DINE KJÆRE:

5 MÅTER Å HJELPE MISJONÆRER SOM KOMMER TIDLIG HJEM

Da jeg kom hjem, fant jeg ut at folk ikke visste helt hvordan de skulle behandle meg. Her er noen tips jeg skulle ønske folk hadde hatt kunnskap om:

Ikke døm. Mennesker som kommer tidligere hjem er i en helbredelsesprosess der noe skal repareres, enten det er fysisk, mentalt, åndelig eller familiært. Vær snill med de som strever og har det vanskelig.

Ikke still så mange spørsmål. Selv om det er veldig bra at mennesker

bryr deg, kan inngående spørsmål være skadelige. Selv om du har de beste intensjoner, ikke forhør en tidlig hjemvendt misjonær. Vis din omsorg på andre støttende måter.

Hjelp dem å holde seg opptatt. Det er vanskelig å justere seg fra den orden og aktivitet som er på misjon, til ledig tid og nye valg hjemme. Hjelp dem å finne produktive, morsomme og sunne ting å gjøre.

La dem få sine egne åpenbaringer. Om misjonærer velger å dra tilbake til misjonsmarken eller ikke, er mellom dem og Herren. Oppmuntre dem til å søke himmelsk inspirasjon og stol på at de mottar sine egne svar.

Vær en venn. Dette er sannsynligvis en av de vanskeligste prøvelsene i en tidlig hjemvendt misjonærs liv. Hos mange blir troen satt alvorlig på prøve. Det betyr ikke at de ikke kan bli lykkelige eller ha fremgang, men de trenger en venn som er villig til å være uforbeholdent glad i dem. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

Han holder seg sterk i Frankrike

Av Mindy Anne Selu

Kirkens tidsskrifter

Utdannelse til å bli helikopterpilot er en mulighet ikke mange får. Men da Pierre O., 24, bestemte seg for å verve seg i militæret, var det akkurat det han fikk. Nå, i hans andre av fire treningsår, gjør Pierre sitt beste for å leve som et eksempel på en troende, til tross for omgivelsene.

Stasjonert omtrent en og en halv time utenfor Bordeaux, sørvest i Frankrike, er Pierre langt fra sine venner, familie og hjembyen Rennes. Det nærmeste møtehuset er en time unna, noe som betyr at han ikke har mye kontakt med andre medlemmer gjennom uken. "Det er ikke lett å være medlem av Kirken i militæret," sier Pierre, "fordi der er alltid mange fristelser, og det er som to forskjellige verdener. I militærert blir du ofte vurdert for hvem du er, ikke hva du gjør." Pierre vil at de som er rundt ham skal se at han ikke drikker alkohol, røyker, ikke ser på pornografi, eller går på

fester – vanlige aktiviteter i militæret – på grunn av den han er; et medlem av Kirken. Mens han strever med å få respekt fra de som er rundt ham, hjelper bønn og skriftstudium ham til å bevare et sterkt vitnesbyrd. "Jeg prøver å ikke legge meg før jeg har lest i Skriftene først," forklarer han, "og jeg prøver å be når som helst jeg kan."

"Skriftstudium og bønn har hjulpet meg mye i skoletiden, å vite at Gud finnes, at han er der – uten at jeg forsto resten av evangeliet," forklarer Pierre. Jeg bare visste at Gud var der, og det hjalp meg til å bli på den rette veien.

Dette fundamentet med skriftstudium holdt Pierre oppe gjennom all skolegangen, og også nå i hans militære utdannelse. Før han vervet seg, var Pierre på misjon i Montreal, Quebec, Canada, der hans vitnesbyrd og forståelse av evangeliet ble mer grunnfestet.

Mens Pierre er i det franske militæret, stoler han, som medlem av Kirken, på bønn og skriftstudium slik at han kan være et eksempel på sin tro.

"Skriftene er en de mest håndgripelige måtene vår himmelske Fader besvarer våre bønner på," sier han.

Gjennom sine daglige bønner og skriftstudium, er Pierre ikke bare istand til å motta inspirasjon, men også til å være et eksempel for de som er i troppen hans. Mens han og klassekameratene kanskje ikke har mye annet til felles enn nasjonalfølelsen, vet Pierre at ved å følge læresetningene i Skriftene, kan han være en de kan respektere fordi, og ikke til tross for, hans tro. ■

MER OM PIERRE

Hva slags mat liker du å spise?

Jeg liker Breton galette (en vaffel-lignende rett fra den vestre del av Frankrike). Jeg liker også brød, ost, pølser og paté.

Hva gjør du i fritiden?

Jeg liker å gå ut med vennene mine. Noen ganger går vi ut bare for å spise og snakke sammen. Jeg liker å dra på handleturer sammen med min kone, eller å gå på kino. Jeg liker også å lese og drive med sport. Jeg liker spesielt løping og svømming.

Hvordan er det å ha stevnemøter i Frankrike?

Det er vanskelig å gå ut med en jente bare som en venn, med mindre hun vet hvordan det gjøres i USA, der man går ut sammen for å bli kjent med hverandre og bare bli venner. Kirkens ledere forsøker å arrangere mange enslige voksne aktiviteter som gir oss muligheter til å møte mange mennesker på et slags stort gruppestevnemøte – det var slik jeg møtte min kone.

KIRKEN I FRANKRIKE

37 812 siste-dagers-hellige
107 menigheter og grener
67 slektshistoriske sentre
2 misjoner
1 tempel (under oppføring)

TALL OM FRANKRIKE

66 millioner innbyggere (anslagsvis pr. 2015)
40 000 slott (herregårder, gods, palass, fra middelalderen)
80 millioner turister besøker Frankrike hvert år – det mest besøkte landet i verden

Av eldste
Ronald A. Rasband
i De tolv apostlers
quorum

HVORDAN DU KAN TA IMOT TEMPLETS VELSIGNELSER

Templer er Herrens hus, der Frelserens læresetninger blir bekrefte gjennom hellige ordinanser slik som dåp for de døde og ekteskap, som forener familier for evig.

Jeg vil anbefale dere å se på tilbedelse i templet som et viktig mønster for dere å følge – individuelt og som familier – når dere vurderer hva dere skal bruke tid og oppmerksomhet på, når dere legger fundamentet i livet deres. Jeg vet at mange av dere allerede gjør dette, og vi er svært takknemlig for det.

Det første presidentskap har gitt en invitasjon til alle medlemmer av Kirken, som gjelder både dere og meg: “Når tid og omstendigheter tillater det, oppfordrer vi medlemmer til å erstatte noen av sine fritidsaktiviteter med tempeltjeneste.”

Måtte vi også vurdere de lovede velsignelsene, gitt av profeter, seere og åpenbarere når vi trofast går i templet. Fra President

Thomas S. Monson kommer dette løftet: “Kom til templet og legg dine byrder frem for Herren og du vil bli fylt med en ny ånd og tro på fremtiden. Stol på Herren, og hvis du gjør det vil han holde deg og støtte deg og lede deg steg for steg langs veien som leder til Guds celestiale rike.”¹

En annen trøstende velsignelse med tilbedelse i templet er forsikringene om beskyttelse og fred fra stormene som er over oss i våre dager. Noen av de tryggeste stedene vår himmelske Fader har etablert for samlingen av sitt folk er Herrens templer.

På entablementet på fasaden til hvert tempel står det: “Helliget Herren – Herrens hus.” Jeg vitner om at Herrens templer er Hans tilfluktssteder på jorden. Jeg inviterer dere alle til å dra oftere, slik omstendighetene tillater, og gjøre krav på de velsignelser og den beskyttelse som er blitt lovet av Guds profeter. ■

HVORDAN HAR DU ANVENDT DETTE?

Noe som har bekreftet for meg at templet er Herrens hus er den fred jeg føler hver gang jeg går inn der. Fordi min familie er i militæret, har jeg besøkt mange templer rundt om i verden og følelsen har vært den samme - fred, trøst, og Ånden. Den freden som er i templet har hjulpet meg til å bedre forstå min rolle i livet og hvordan jeg kan forbedre meg selv. Den har også gjort meg i stand til å håndtere stress i hverdagslivet.

Genesee B., Utah, USA

Fra en tale holdt under en andakt ved Brigham Young University 10. februar 2009. Du finner hele teksten på engelsk på speeches.byu.edu.

NOTER

1. Thomas S. Monson, sitert i Dell Van Orden, “San Diego Temple: 45th House of the Lord Dedicated in ‘Season for Temple Building,’” *Church News*, 8. mai, 1993, 12.

Hvorfor gir Gud oss romantiske følelser så tidlig i forhold til når det er passende å gifte seg?

Følelsen av å være tiltrukket er, selvfølgelig, ikke gal i seg selv og tjener til syvende og sist til den guddommelige hensikten med ekteskap. Men hvorfor har vi disse følelsene i så mange år før vi på en passende måte kan leve dem ut?

Vel, dette livet er en lydighetsprøve, og kyskhetsloven er en av de viktigste lovene å være lydige mot. Denne prøven blir vanskeligere etter puberteten, når hormonene (og en ettergivende kultur) forteller oss, “Gå, gå, gå,” mens Kristi lys og Den hellige ånd (så vel som Skriftene, profetene, foreldre og ledere) forteller oss, “Vent, vent, vent.” Når vi er lydige mot den siste beskjeden, beviser vi vår verdighet og viser vår modenhet og moralske disiplin, noe som er “den vedvarende bruk av handlefriheten til å velge det rette fordi det er rett, selv om det er vanskelig” (D. Todd Christofferson, “Moralsk disiplin,” *Liahona*, nov. 2009, 105).

Som så mange prøvelser i livet, gir denne oss mulighet til å vise oss selv som verdig til større velsignelser i fremtiden – også tempelbesegling for tid og all evighet. ■

Hvorfor skjer det ikke mirakler i våre dager slik det gjorde på Kristi tid?

Frelserens mirakler var “guddommelige handlinger” så vel som “del av den guddommelige undervisning,” (Bible Dictionary, “Miracles”). Helbredelse og andre mirakler finnes fortsatt i Kirken i dag, selv om de ikke alltid er så dramatiske og ikke alltid blir snakket om i offentlighet, fordi de som erfarer dem holder dem hellig. Du kan gjerne se etter mirakler i ditt eget liv eller i livet til familiemedlemmer eller forfedre. Selv om vi ønsker mirakler, skulle vi huske at vår himmelske Fader svarer i sin tid og på sin måte.

Mirakler er en del av Jesu Kristi evangelium. De er et tegn på at tro finnes på jorden (se Ether 12:12), og de er en av Åndens gaver (se L&P 46:21). ■

Gruppepress & Pisto

*Endelig var jeg på fest sammen med
alle vennene mine, men alle skulle drikke.*

CODE VENNER BETYR MYE

“Omgås med dem som, i likhet med dere, planlegger for det som betyr aller mest – nemlig evige mål.”

Thomas S. Monson, “Avgjørelser bestemmer vår fremtid” (Kirkens skoleverks temakveld, 6. nov. 2005), 4, speeches.byu.edu.

Av Kiara Blanco

Da jeg var 12, ble jeg invitert i bursdagselskap av noen jenter på den nye skolen min. Det var det første selskapet med disse skolekameratene jeg var blitt invitert til. Da jeg spurte foreldrene mine om jeg kunne gå, sa de nei fordi selskapet begynte så sent.

Kort tid etterpå fikk jeg en invitasjon til. Jeg spurte foreldrene mine på nytt, men de sa nei, og jeg ble sint. Kunne jeg ikke få ha det litt gøy?

Så begynte en av mine nærmeste venner å planlegge en fest. Jeg var en av de første hun inviterte. Denne festen begynte tidligere enn de andre. Det skulle være et lukket selskap, nært hjemmet mitt. Jeg spurte foreldrene mine om å få lov til gå, og de sa ja! Jeg var henrykt.

Dagen kom. Da foreldrene mine kjørte meg dit, sa de at de ville hente meg kl 22.00. Jeg fant venninnene mine med en gang jeg kom til festen. Tyve minutter senere hadde jeg fortsatt ikke sett bursdagsbarnet.

Noen få minutter etterpå, kom en ung mann til oss og spurte, “Har dere penger til *pisto*?” Han ga et tegn for at jeg skulle forstå at “pisto” betydde øl. Venninnene mine ga han penger. Jeg hadde ikke med meg penger, sa

jeg bestemte meg for å gå med noen andre jenter mens disse her gjorde det de ville.

Endelig kom bursdagsbarnet – en time for sent. Jeg gratulerte henne, og mens vi snakket kom det en stor varebil. Fem menn kom ut og lesset av to kasser øl. Alle samlet seg og begynte å dele ut øl. Venninnene mine dro, og jeg sto alene mens jeg så på disse unge menneskene som sloss for å drikke øl.

Venninnene mine kom tilbake og spurte om jeg ville ha. “Nei takk,” svarte jeg. De insisterte igjen. Jeg sa nei enda en gang. Hjertet mitt begynte å hamre, og jeg følte meg så rar, som om jeg var i en spenningsfilm der jeg hadde hovedrollen og var fanget midt uti ingensteds. Da hørte jeg en bil som tutet – det var foreldrene mine! Jeg løp derfra med et enkelt ha-det-bra, bort til bilen.

Jeg hoppet inn, helt anpusten. Jeg tenkte på hvor tungt det hadde føltes der jeg hadde vært. Mor spurte om alt var i orden. “Ja”, svarte jeg, “men noe overrasket meg.”

“Hva overrasket deg?” spurte far.

“Alle vennene mine drakk, og der sto jeg, forskrekket, og ventet på at noe bra skulle skje. Som jeg ønsket

at dere to skulle komme, og nå er jeg her.” Jeg så på klokken i bilen, den var ikke 22.00 enda.

Mor sa, “Det er slik festene er i verden. Det er derfor vi ikke lot deg gå i de andre festene.”

Den kvelden når jeg holdt bønn, takket jeg min himmelske Fader for at foreldrene mine hadde kommet tidligere.

Vi som er medlemmer av Kirken er i verden, men vi er ikke av verden. Jeg har lært at hvis jeg skulle ha fortsatt med å gå på slike fester, ville jeg kanskje ha brutt visdomsordet og til og med kyskhetsloven. Mange av mine bekjenskaper har gått i denne fellen, de fleste av dem har ikke vært medlemmer av Kirken, men til og med medlemmer av Kirken kan falle om de ikke holder seg trofaste.

Jeg var glad for bestemmelsen jeg hadde tatt om å at jeg ikke skulle drikke. Jeg trodde at jeg ville bli gjort til latter etterpå, men mine venner fikk mer respekt for meg fordi de kjente til mine verdier. Etter det har jeg ikke vært redd for å si nei til det som jeg vet vil skade meg. ■

Artikkelforfatteren bor i Saltillo, Mexico.

VITENSKAP

OG VÅR SØKEN ETTER

SANNHET

Det er ingen grunn til bekymring om det tilsynelatende er en konflikt mellom din forståelse av evangeliet og det du lærer gjennom vitenskap.

Av Alicia K. Stanton

Kan du forestille deg å gå til en dermatolog med et alvorlig tilfelle av kviser og få beskjed om at behandlingen ville være å tappe deg for blod? Det høres kanskje absurd ut for deg, men det ville ikke ha vært så usannsynlig for et par århundrer siden. På den tiden var årelating av store mengder blod betraktet som en vanlig behandlingsmetode for nesten enhver sykdomstilfelle, også forstoppelse, galskap, ja til og med kviser. Det var ingen som stilte spørsmål ved det. Hvorfor skulle de det? Årelating hadde jo vært brukt i tusenvis av år i mange forskjellige kulturer.

Det var ikke før legene begynte å se medisin fra et vitenskapelig synspunkt at noen stilte spørsmål ved praksisen. Da man til slutt så litt nærmere på årelating, sluttet legene å bruke det bortsett fra i svært få medisinske tilfeller.¹

Fra dette historiske eksemplet, ser vi at bare fordi et synskunkt er bredt akseptert eller har eksistert veldig lenge, behøver det ikke nødvendigvis å være sant. Vi ser at vitenskap kan være et glimernde verktøy til å avdekke virkelig sannhet.

For siste-dagers-hellige betyr dette ganske mye. Ikke bare gir kunnskap om sannheten oss et bedre grunnlag for å ta praktiske beslutninger ("Nei, jeg vil ikke bli tappet for blod idag, takk!"), men det gir oss også en bedre forståelse av evangeliet. Som president Brigham Young (1801-77) underviste, "Det finnes ingen sannheter uten at de tilhører evangeliet ... Hvis du kan finne en sannhet i himmelen [eller] på jorden, ... tilhører det vår lære."²

Hvorfor kontra hvordan

Når vi snakker om hvordan vitenskap bidrar til de sannheter vi allerede vet, må vi selvfølgelig være sikre på at vi forstår hva slags sannheter vitenskapen kan avdekke – og hvilke den ikke kan avdekke. En måte å se det på er spørre hva slags spørsmål vitenskapen kan og ikke kan gi svar på.

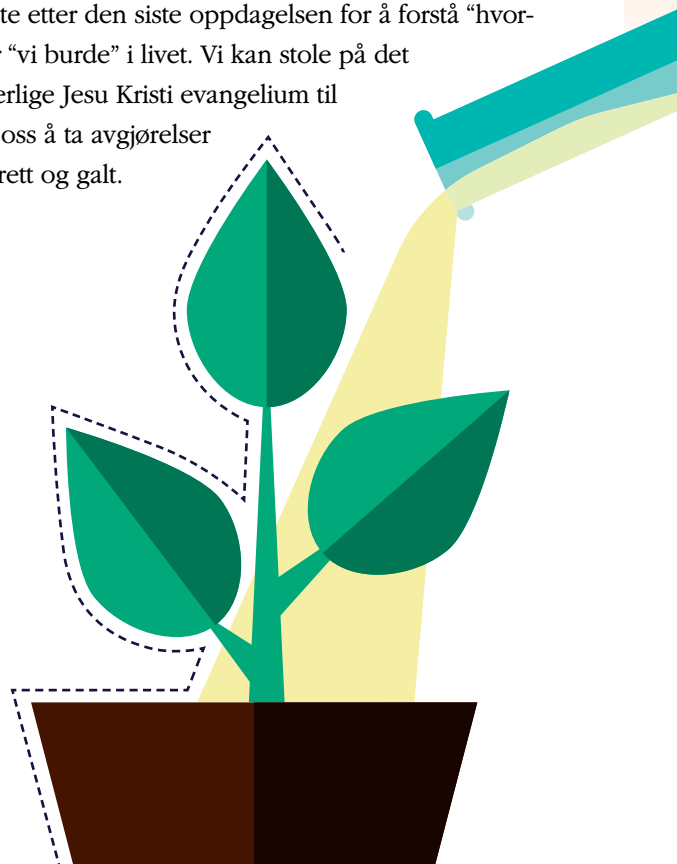
Søster Ellen Mangrum, som studerte til kjemiingeniør ved Rensselaer Polytechnic Institutt i New York, USA, forklarer

det på denne måten: "Vitenskapen forklarer hvordan. Men den kommer til kort når det gjelder å forklare hvorfor." Hun legger til at det er religion som forklarer hvorfor, slik som hvorfor jorden ble skapt og hvorfor vi ble satt her.

Den berømte fysikeren Albert Einstein trodde også at religion og vitenskap har forskjellige formål og utfyller hverandre.

"Vitenskap kan bare se det som er, men ikke hva som skal bli," skrev han. "Utenfor vitenskapens domene, blir alle slags skjønnsmessige vurderinger nødvendige."³

Ha betyr dette for siste-dagers-hellige? For det første vet vi at vitenskapelige synspunkt vil fortsette å forandre seg. Vitenskap handler tross alt om å finne bedre måter å forstå "hvordan" i verden rundt oss. Når vi vet dette, trenger vi ikke å lete etter den siste oppdagelsen for å forstå "hvorfor" eller "vi burde" i livet. Vi kan stole på det uforanderlige Jesu Kristi evangelium til å hjelpe oss å ta avgjørelser mellom rett og galt.

Alt passer sammen

President Russell M. Nelson, president for De tolv apostlers quorum, og en kjent hjertekirurg, har talt om hvordan religion og vitenskap passer sammen.

“Det er ingen konflikt mellom vitenskap og religion,” sa han. “Konflikter oppstår bare på grunn av ufullstendig kunnskap om enten vitenskap eller religion, eller begge deler. ... Enten sannheten kommer fra et vitenskapelig laboratorium eller ved åpenbaring fra Gud, er den forenelig.”⁴

Så hvis du noen gang har hatt spørsmål om hvordan jordens alder, eller dinosaurer, eller utviklingslæren, eller noe annet du har lært i naturfagsklassen passer inn i evangeliet, er det flott! Alt passer sammen, men det finnes fremdeles mange spørsmål fordi det fremdeles er mye å lære. Bror Brian Down, en vitenskapsmann innenfor legemidler i Québec, Canada, sa at han ser fram til den tid når alt skal bli åpenbart til oss (se L&P 101:32-34).

I mellomtiden “er vi begrenset i vår evne til å fatte alle mysteriene i verden rundt oss gjennom vitenskapelige bestrebelser,” sier han. “På samme måte er vi begrenset i vår forståelse av Guds mysterier og hans store plan for sine barn.”

Det er derfor ingen grunn til bekymring om det tilsynelatende er en konflikt mellom din forståelse av evangeliet og det du lærer gjennom vitenskap. I realiteten kan ingenting som vitenskapen oppdager motbevise din tro.

Så hvis du liker vitenskap skulle du lære så mye du kan innenfor ditt interessefelt! Din tro kan til og med gi deg en fordel. Bror Richard Gardner, en førsteamanuensis i biologi ved Southern Virginia universitet, sier at hans tro på Jesu Kristi evangelium har vært til stor hjelp for ham.

“Noen ganger når forskningen var vanskelig, og ingenting syntes å fungere – forskning er ofte slik – hjalp det å ha et perspektiv på evangeliets velsignelser meg å komme gjennom det,” sier han.

Bror Down føler også at hans tro har hjulpet ham med det vitenskapelige arbeidet.

“Jeg har alltid arbeidet med den tro at det finnes logikk og orden i alt, og at hvis jeg stiller et spørsmål lenge og innstendig nok, vil vår himmelske Fader til slutt åpne mitt sinn for svaret,” sier han.

Gleden ved vitenskapelige oppdagelser

Vår tro på Kristus og hans evangelium kan også hjelpe oss å forbli ydmyke og åpne til sannheten vi søker, enten den er vitenskapelig eller åndelig.

“Det er mye vi ikke vet innen vitenskapen, og mye om Gud som han ennå ikke har åpenbart,” sier professor Gardner. “Så det er viktig å ha et åpent sinn når vi får mer informasjon, og ikke bli bekymret i mellomtiden.”

Noen mennesker tror for eksempel på Gud ganske enkelt fordi de ikke finner noen annen forklaring på det de ser i verden rundt seg. Dette kalles å tro på “det manglende ledds Gud”, og kan føre til at mennesker blir engstelig når det kommer til vitenskapelige oppdagelser. Professor Gardner gir et eksempel:

“Noen mennesker tror på Gud fordi det er et manglende ledd i fossilene (som for dem betyr at utviklingslæren ikke kan forklare hvordan vi kom hit). Men hva skjer med vår tro når disse manglende leddene blir bundet sammen med oppdagelsene av nye fossiler? Vi burde heller skaffe oss et bevis på at Gud finnes, gjennom Den hellige ånd, og så kan vi glede oss over alle vitenskapelige oppdagelser istedenfor å bekymre oss over dem.”

Når vi inntar denne holdningen husker vi at både vitenskap og religion kan hjelpe oss i vår søken etter sannhet, og at all sannhet kommer fra samme kilde: Gud.

“Gud kan åpenbare alt han vil, også vitenskapelige fakta,” sier professor Gardner. “Og Han har absolutt inspirert vitenskapsmenn, oppfinnere, og ingeniører – men han

gir dem ikke bare alle svarene. Han vil at de, og vi, skal bruke hjernen, så han lar oss finne ut av vitenskapen, så åpenbarer han til Kirken hvordan den skal organiseres, og spesielt hvordan vi kan komme til Kristus og bli frelst.

Hans åpenbaringer til oss personlig kan være om et hvilket som helst emne, men særlig ønsker han at vi skal vite at han lever og elsker oss, og at Kristus iverksatte frelsesplanen, at vi har en levende profet idag, at vi kan følge Guds plan, og at det absolutt er verdt å gjøre det.” ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

NOTER

1. Se for eksempel, K. Codell Carter og Barbara R. Carter, *Childbed Fever: A Scientific Biography of Ignaz Semmelweis* (1994).
2. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Brigham Young* (1997), 16.
3. Albert Einstein, i “Science and Religion,” i Ken Wilber, *Quantum Questions: Mystical Writings of the World's Greatest Physicists* (1984).
4. Russell M. Nelson, i Marianne Holman Prescott, “Church Leaders Gather at BYU's Life Sciences Building for Dedication,” *Church News*, 17. apr. 2015, LDS.org.

Q&A MED DR. RICHARD GARDNER, molekylær og cellebiolog

Hvordan ble du interessert i vitenskap?

Min far, som var botaniker, fikk meg interessert i vitenskap. Da jeg vokste opp, pleide jeg å leke med mikroskopene annet laboratorieutstyr som han hadde, og høre han snakke om planter og sopp. Og hans far, som var genetiker, ga meg noen fruktfluer da jeg var omtrent ni. Jeg deltok i alle naturfagsklassene jeg kunne på videregående, og likte spesielt oppdraget med å lage en insekt-samling. Jeg bestemte i veldig ung alder at jeg ville ta en doktorgrad i vitenskap fordi jeg likte å vite hvordan ting virket, og jeg likte å lære.

Hvordan har ditt arbeid med vitenskap styrket din tro?

Jo mer jeg har lært om kompleksiteten i en enkelt celle, desto mer forundret blir jeg. Jeg har to store plakater som med små skrift viser de fleste kjemiske reaksjonene i en vanlig celle; og alle disse reaksjonene er svært kontrollert. En gang viste jeg dem til en prestedømsklasse mens jeg underviste dem. Jeg ba dem huske statuen av Kristus på Temple Square og ved andre SDH besøkssentre. Bak statuen er det et maleri av universet, og meningen er, “Her er Skaperen av alt dette!” Men jeg foreslo at vi skulle sette disse plakaten bak statuen. De er ikke så vakre som maleriet av universet, men Han skapte denne cellekjemien også og forstår den i detalj!

Hvordan har din tro hjulpet deg i det vitenskapelige arbeidet?

Da jeg drev med forskning, og nå når jeg for det meste underviser om vitenskap, er troen viktig, for jeg kan ikke se hele bildet uten den. Å lære hvordan celler fungerer uten å vite hvorfor de eller vi er på denne jorden, ville for meg være utilfredsstillende.

Eldste Hugo E. Martinez

i De sytti

FORBERED HANDLE

Forberedelse til å utføre Herrens verk vil forandre livet deres.

Jeg var Seminar-lærer i seks år. Vi møttes kl 06.00 hver morgen i mitt hjem i Puerto Rico. Det var mye arbeid å forberede leksjoner til hver dag, mandag til fredag. Men jeg likte det, og det hjalp meg til å utvikle

KOM MED ET ØNSKE
OM Å LÆRE.

enda større kjærlighet for Kirkens ungdom.

Jeg merket meg at mye av det elevene fikk med seg fra Seminar, var avhengig av deres forberedelser. Så hvis dere gjerne vil få med dere mye fra en Seminar-leksjon, inviterer jeg dere til å studere og virkelig grunne på en leksjon på forhånd. Kom til klassen med et ønske om å lære. Kom som et lite barn, alltid villig til å lære. Forbered dere sånn at dere kan delta på en slik måte at dere underviser hverandre. Og kom med spørsmål. En annen ungdom, et skriftsted som blir lest, eller kanskje en kommentar fra læreren kan gi svar på dine spørsmål.

Den beste form for instruksjon i en klasse eller på Kirkens møter

kommer når dere er forberedt og dere får åndelige tilskyndelser i form av tanker. Skriv dem ned, og handle ifølge dem. Se etter flere skriftsteder, generalkonferansetaler eller artikler fra Kirkens tidsskrifter som omhandler disse tankene. Grunn på dem i hjerte og sinn, og vær klar til å tjene, fordi så snart dere har fått disse sannhetene etablert i dere, vil Herren bruke dere til å velsigne andre.

Senere, da jeg virket som misjons-president sammen med min hustru, gikk det opp for meg at Seminar er en flott forberedelse til misjonærtjeneste. Opp gjennom årene har jeg sett evangeliets styrke velsigne de som var trofaste Seminar-elever. De har anvendt det som ble undervist

FORBERED DERE FOR
Å KUNNE DELTA.

i leksjonene på store utfordringer i livet sitt, og har kommet gjennom utfordringene, ja til og med kommet tilbake til Kirken etter en periode med mindre aktivitet.

Dere er veldig viktige for Herren. Det er dere virkelig. De unges arbeid er å forberede misjonærarbeid for så å utføre misjonærarbeid. Dere må forstå at når dere fortsetter å gjøre misjonærarbeid, og når dere fortsetter å forberede dere, vil dette gi dere drivkraft og lede deres videre arbeid som Herrens misjonærer. Dere trenger ikke et misjonærnavneskilt for å gjøre misjonærarbeid, fordi dere har skrevet Jesu Kristi navn på deres hjerte som følge av deres pakter.

DERE KAN GJØRE
DETTE ARBEIDET.

Det samme gjelder slektshistorie og tempelarbeid. For eksempel, i Området Karibien, der jeg tjener, har staver som bruker ungdom som slektshistoriekonsulenter, en høyere prosentandel av medlemmer som finner navn til templet og som utfører tempelarbeid. I en stav er ble det kalt 20 ungdommer som slektshistoriekonsulenter i ett år før de ble gamle nok til å dra på misjon. Når de drar på besøk hjem

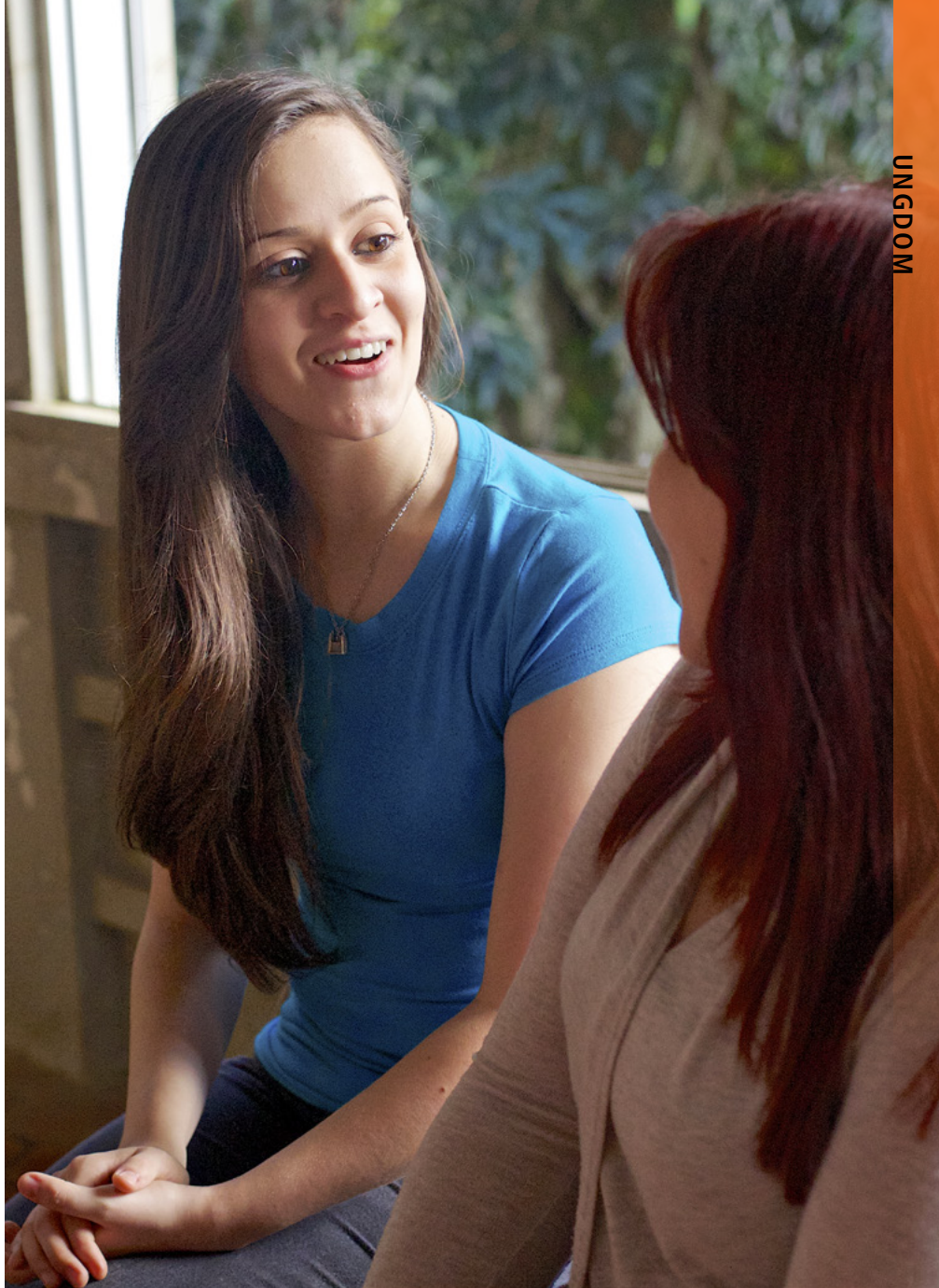
til medlemmer for å hjelpe dem med slektshistorien, snakker de med mennesker på veien og forteller dem om slektshistorie og templet. Dette er misjonærarbeid!

Jeg håper at når de drar på misjon, har de allerede følt en kraftig tilkjen-

DET VIL VELSIGNE OG
ENDRE LIVET DERES.

negivelse av Ånden – forhåpentligvis i sitt hjem, men hvis ikke der så ihvertfall mens de har gjort misjonærarbeid, slektshistorie og tempelarbeid. På den måten, når de kommer til misjonæropplæringsenteret, håper jeg at ingen av dem kan si til meg, “Jeg har følt Ånden sterkere her enn noen gang tidligere i mitt liv.” De skulle ha følt Åndens sterke innflytelse før det.

Herren elsker dere. Herrens hensikt er at slektshistorie, tempel- og misjonærarbeid skal gjøres av dere. Dere har ferdigheten og kunnskapen. Når dere forbereder dere godt, kan dere utføre dette arbeidet. Det vil velsigne og endre livet deres. ■

Å MINNES FRELSESEN

Av Eric B. Murdock

Kirkens tidsskrifter

Hver uke blir vi velsignet med mulighet til å ta del i nadverden når vi går i kirken. Dette er faktisk hovedårsaken til at vi går i kirken på søndag. Men vet du hvorfor nadverden er så viktig? Det er en ting vi lover å gjøre som gjør dette til en av Kirkens helligste ordinanser, nemlig å minnes Jesus Kristus.

Tenk på det, å minnes Frelseren er en sentral del av nadverdsbønnene. Der lover vi at vi skal “alltid minnes ham” (L&P 20:77, 79), ikke bare på søndag, men *alltid*. Når vi alltid minnes Frelseren, vil livet vårt bli

et speilbilde av hans normer og læresetninger, og vi vil også oppleve en kraftig og vedvarende innflytelse.

Hvordan det å minnes hjelp en ung mann

For eksempel, da en Guds engel kalte Alma den yngre til omvendelse, falt Alma til jorden og kunne ikke snakke eller røre seg på flere dager. I løpet av denne tiden var han opprørt ved tanken på sine synder, men så “husket [han] også å ha hørt [sin] far profetere ... om en Jesus Kristus som skulle komme, en Guds Sønn som skulle sone for verdens synder.” Så sa han: “Da mitt sinn ble grepet av denne tanken, ropte jeg i mitt hjerte: O Jesus, du Guds Sønn, ha barmhjertighet med meg som er i bitterhets galle og er innhyllet i dødens evigvarende lenker. Og se, da jeg tenkte dette, kunne jeg ikke lenger huske mine smerter” (Alma 36:17-19).

Bare tanken på Kristus fikk Alma til å be om nåde, noe som lettet hans skyldfølelse og smerte, og hjalp han å omvende seg. På samme måte som Alma kan vi legge vårt liv i Kristi hender og få oppleve den lykke som kommer av å etterleve evangeliet. Alt begynner med vårt valg om å minnes Jesus Kristus og kraften i hans forsoning.

Gjennom å ta del i nadveden og minnes Jesus Kristus, kan vi motta store velsignelser.

ILLUSTRASJONER: KEVIN KEELE

HER ER YTTERLIGERE FEM VELSIGNELSER SOM KOMMER AV Å HOLDE LØFTET OM Å ALLTID MINNES FRELSEREN.

1. Hans Ånd vil være med oss

Når du tar del i nadverden på søndag, blir du påminnet løftet om at hvis du alltid minnes Kristus, holder hans bud og påtar deg hans navn, kan du alltid ha hans Ånd med deg. I en verden full av utfordringer, er det lett å bli ledet på avveier. Men hvis du har Den hellige ånd med deg, “ved Den Hellige Ånds kraft kan du vite sannheten i alle ting” (Moroni 10:5). Herrens ånd kan være din veiviser og vil velsigne deg med rettledning, instruksjon og beskyttelse.

2. Han kan gi oss styrke til å motstå fristelse.

Vårt beste og sikreste forsvar mot fristelser er vår tro på Jesus Kristus (se Alma 37:33). Når vi fokuserer på Kristus, kan vi gjenkjenne Satans løgner og avsløre hans forsøk på å bedra oss. Fordi Kristus sto overfor fristelser men aldri ga etter for dem, kan vi stole på ham når vi står overfor fristelser. Nephi underviste at “Alle som ville lytte til Guds ord og holde fast ved det, skulle aldri gå til grunne. Heller ikke kunne motstanderens fristelser og brennende piler overmanne dem” (1 Nephi 15:24). Når vi minnes Frelseren og hans læresetninger, kan han oppløfte oss og gi oss styrke til å motstå fristelser.

3. Hans eksempel vil lede oss

Jesus ikke bare forteller oss hvor vi skal gå for å finne evig liv, han leder an veien. Han sa: “Jeg er veien og sannheten og livet” (Johannes 14:6). Kristus er vårt fullkomne eksempel. Mens Jesus virket på jorden, forkynte han og viste ved eksempel, kjærlighet, saktmodighet, ydmykhet og medlidenhet. Han brukte sin tid på undervisning, tjeneste og kjærlighet til andre.

FOR MER OM NADVERDEN

For å lære mer om Frelseren og nadverden, kan du lese:

- *Jeffrey R. Holland, "Gjør dette til minne om meg", Lys over Norge, jan. 1996, 67.*
- *Cheryl A. Esplin, "Nadverden – en fornyelse for sjelen," Liahona, Nov. 2014, 12.*

I alt han gjorde, var han llydig mot sin Faders vilje (se Johannes 5:30). Frelseren har vist oss et mønster i alle ting for hvordan vi skulle leve, og han inviterer oss alle til å følge hans eksempel.

Hvis du noengang finner ut at du ikke vet hva du skal gjøre eller hvor du skal gå, husk Frelseren. Jesus sa: "Jeg er verdens lys! Den som følger meg, skal ikke vandre i mørket, men ha livets lys" (Johannes 8:12).

4. Han kan hjelpe oss å yte tjeneste for andre

Jesus satte alltid andres behov foran sine egne. Han "gikk omkring og gjorde vel" (Apostlenes gjerninger 10:38). Han helbredet de syke og hjalp de som var rundt ham. Når vi minnes Jesus, minnes vi de uselviske gjerningene som definerte hans liv. Vi minnes også at han ba oss om å tjene ham ved å tjene andre. "Når dere er i deres medmenneskers tjeneste, er dere jo i deres Guds tjeneste" (Mosiah 2:17).

Herren vil åpne øynene dine slik at du kan se de rundt deg som trenger din hjelp. Du vil også bli veiledet til hvordan du best kan tjene dem. Ditt liv vil bli lykkeligere og mer tilfredsstillende når du yter små og enkle tjenester. Tjeneste for andre vil gi en følelse av fred og glede i ditt liv.

5. Vi kan omvende oss

Vi kommer alle til kort når det gjelder å holde budene, selv om vi oppriktig prøver, men på grunn av Jesu Kristi liv og misjon, finnes det en utvei.

Å minnes Jesus Kristus hjelper oss å huske omvendelsens gave som gis oss gjennom hans forsoning. Jesus inviterer oss alle til å omvende oss, og vi opplever glede når vi vender oss fra synd, og til ham. Når vi har et oppriktig ønske om å forandre oss og holde budene, lover Herren: "Se, den som har omvendt seg fra sine synder, er tilgitt, for jeg Herren, kommer dem ikke mer i hu" (L&P 58:42).

Når du tar del i nadverden, avgir du et løfte om å alltid minnes Frelseren. Jo mer du har Kristus i tankene, desto mer vil han bli sentral i ditt liv, og desto mer vil han veilede og lede deg til å nå ditt fulle potensiale. Å alltid minnes Frelseren vil alltid velsigne ditt liv. ■

MIN SABBAT

Av Mackenzie Brown

Jeg var sen! Jeg hoppet inn i en penkjole, festet et hårstrikk, kjørte til kirken, parkerte og løp inn. Puh! Jeg fant en ledig plass på forhøyningen akkurat idet biskopen reiste seg for å begynne nadverdsmøtet.

Jeg skulle holde tale denne søndagen, så jeg kikket raskt over notatene mine, for å være sikker på at jeg ikke skulle glemme noe. Plutselig var nadverdsmøtet over, og jeg var på vei til søndagsskolen. Nok en nadverdsmøte-suksess!

Men var det?

I løpet av den kommende uken begynte jeg å undres. Neste søndag kom, og mens jeg satt på

nadverdsmøtet og tenkte på hva nadverden betydde for meg, slo en tanke ned i meg. Jeg avga et løfte på nytt hver uke om at jeg alltid skulle minnes Jesus Kristus, men hvor alvorlig tok jeg det?

Jeg ønsket å forandre meg, så jeg bestemte meg for å lage en ukeplan.

- Gjennom uken skulle jeg bruke tid på å vurdere min oppførsel og be om tilgivelse for mine synder. Jeg skulle også komme tildligere til kirken slik at jeg kunne lytte til preludiet og føle Ånden.
- Under nadverden skulle jeg minnes Jesus Kristus og hans forsoning. Med et bønnfylt hjerte skulle jeg gjennomgå hva jeg gjorde riktig og

hva jeg gjorde galt. Jeg skulle spørre meg selv, "Herre, hva er det så jeg mangler?" (se Matteus 19:20).

- Hver dag skulle jeg be om hjelp til å forbedre meg og minnes Kristus.

Etterhvert som jeg fulgte planen, begynte jeg virkelig å sette pris på nadverden! Jeg elsket å snakke med min himmelske Fader om livet mitt. Uansett hvordan min oppførsel hadde vært den forrige uken, var jeg alltid takknemlig for Jesu Kristi forsoning og muligheten til å forandring og forbedring. Nå har jeg har lært at nadverden ikke bare handler om søndager, den handler om *alle* dagene i uken.

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

HALVVEIS?

“Tenker du dypt på Frelseren og hans sonoffer for deg når du blir bedt om å forberede, velsigne, dele ut eller ta del i nadverden?”

Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum,
("Den beste generasjon unge voksne,"
Liahona, mai 2015, 68.)

Jeg lærte å være ET LYS I VERDEN

Av Victor de Jesus Cruz Vargas

Jeg ble født i den dominikanske republikk, og ble oppdratt i Kirken. Jeg vokste opp omgitt av sterke ledere som hjalp meg å følge den rette vei. Jeg drømte om å reise på misjon og hjelpe andre.

Fordi faren min flyttet til USA for å prøve å skape et bedre liv for oss, ble mine søstre og jeg oppdratt av mor. Av og til følte jeg meg alene, men det var jeg aldri, for jeg kunne snakke med mine ledere i Kirken om alle vanskeligheter i livet mitt.

Da vi flyttet til USA, fikk jeg store prøvelser. Vi tilhørte en liten gren, og jeg hadde gode ledere som ville hjelpe meg, men mine skolekamerater forsøkte å dra meg bort fra evangeliet. Dessverre begynte jeg å snakke uvennlig til moren min, og jeg lyttet sjeldent til hennes råd.

Jeg gikk i kirken hver søndag, men jeg hadde egentlig ikke noe ønske om det, og jeg visste ikke om jeg lengre hadde lyst til å dra på misjon.

En morgen, da jeg tok frem Mormons bok, åpnet den seg på favorittskriftstedet mitt, 3 Nephi 12:14-16:

“Sannelig, sannelig sier jeg dere, jeg befaler dere å være et lys for dette folk. En by som ligger på en høyde, kan ikke skjules.

Se, tenner vel menneskene et lys og setter det under en skjepp? Nei, men i lysestaken, og det lyser for alle som er i huset.

La derfor deres lys skinne for dette folk, så de kan se de gode gjerninger dere gjør og prise deres Fader som er i himmelen.”

Det ga meg stor glede å lese dette fordi det hjalp meg å huske hva jeg hadde lært i Seminar, og hvor fantastisk Faderens plan er. Jeg bestemte meg for å prøve å være et lys i verden.

Jeg inviterte to søskenbarn til kirken. Den ene var mindre aktiv, og han ble aktiv. Den andre var ikke medlem, og jeg fikk døpe ham.

Et år senere mottok jeg mitt misjonsskall til California, USA. Mens jeg var på misjon, så jeg uten tvil at dette er Jesu Kristi sanne evangelium. Mens jeg hjalp andre, vokste mitt eget vitnesbyrd mer og mer, og hver gang jeg leste i Skriftene, husket jeg skriftstedet fra 3 Nephi om å være et lys i verden. ■

Artikkelforfatteren bor i den dominikanske republikk.

Uansett hvem du er

Av Linda Davies

Basert på en sann historie

“Å nei,” tenkte Andi. “Hva kommer til å skje siden jeg ikke er beseget til min familie?”

*“Jeg er Guds kjære barn som han har sendt til jord”
(Barnas sangbok, 2).*

“Veldig fin,” tenkte Andi mens hun så seg i speilet. Hun hadde tatt på seg den røde favorittkjolen. Hun ønsket alltid å ta seg best mulig ut på søndagene. Hun løp ned til frokost.

Andi hadde akkurat tatt den siste biten da Reeders bil tutet fra oppkjørselen. “Hadet, mamma! Hadet, pappa!” Sa Andi, kysset dem og løp ut av døren.

Selv om mamma og pappa ikke var medlemmer av Kirken, oppmuntret de Andi til å gå i kirken hver uke. Familien Reeder hadde hentet henne nesten hver søndag siden hun ble døpt og bekreftet. Andi likte at de alltid fikk henne til å føle seg velkommen og elsket.

Etter nadverdsmøtet var det tid for Primær. Andi likte godt å være i bror og søster Longs Djerv-klasse. De var snille, og leksjonene var alltid gode.

“Idag skal vi snakke om templer,” sa søster Long. “Hva vet vi om templer?”

Andi visste ett svar: “Vi kan gjøre dåp for de døde.” Hun var så spent, for hver år dro de unge kvinnene i hennes menighet til templet for å gjøre dåp. Snart kunne Andi dra også!

“Bra, Andi. Hva mer vet vi?”

“Du kan gifte deg i templet,” sa Andis venn Allison.

“Veldig bra,” sa søster Long. “Noe annet?”

“Familier kan være sammen for evig når de er beseget i templet,” la Allison til.

“Men ikke min familie,” tenkte Andi. “Mamma og pappa har ikke

blitt beseget i templet!” Plutselig ble hun helt varm i ansiktet, og tårene sto i øynene.

“Er alt bra med deg, Andi?” spurte søster Long.

“Ja,” snufset Andi, og prøvde å holde tilbake tårene. Men hjertet hennes dunket gjennom hele resten av leksjonen.

Da klassen var over, satte søster Long seg ved siden av Andi og la armen rundt henne. “Hva er i veien?” spurte hun.

“Jeg kommer ikke til å få være sammen med mamma og pappa for evig,” sa Andi. “De er ikke gift i templet. Hvem komme jeg til å være sammen med etter at jeg er død? Elsker vår himmelske Fader meg selv om foreldrene mine ikke er medlemmer?”

Søster Long så direkte inn i øynene til Andi. “Uansett hvem du er og uansett om familien din har vært i templet eller ikke, er du fortsatt en del av vår himmelske Faders familie.

Du kan holde deg nær Ham og være et eksempel for andre. Han vil alltid elske, veilede og beskytte deg, uansett hva som skjer. Han ønsker å velsigne deg og din familie. Du er et Guds barn, Andi.”

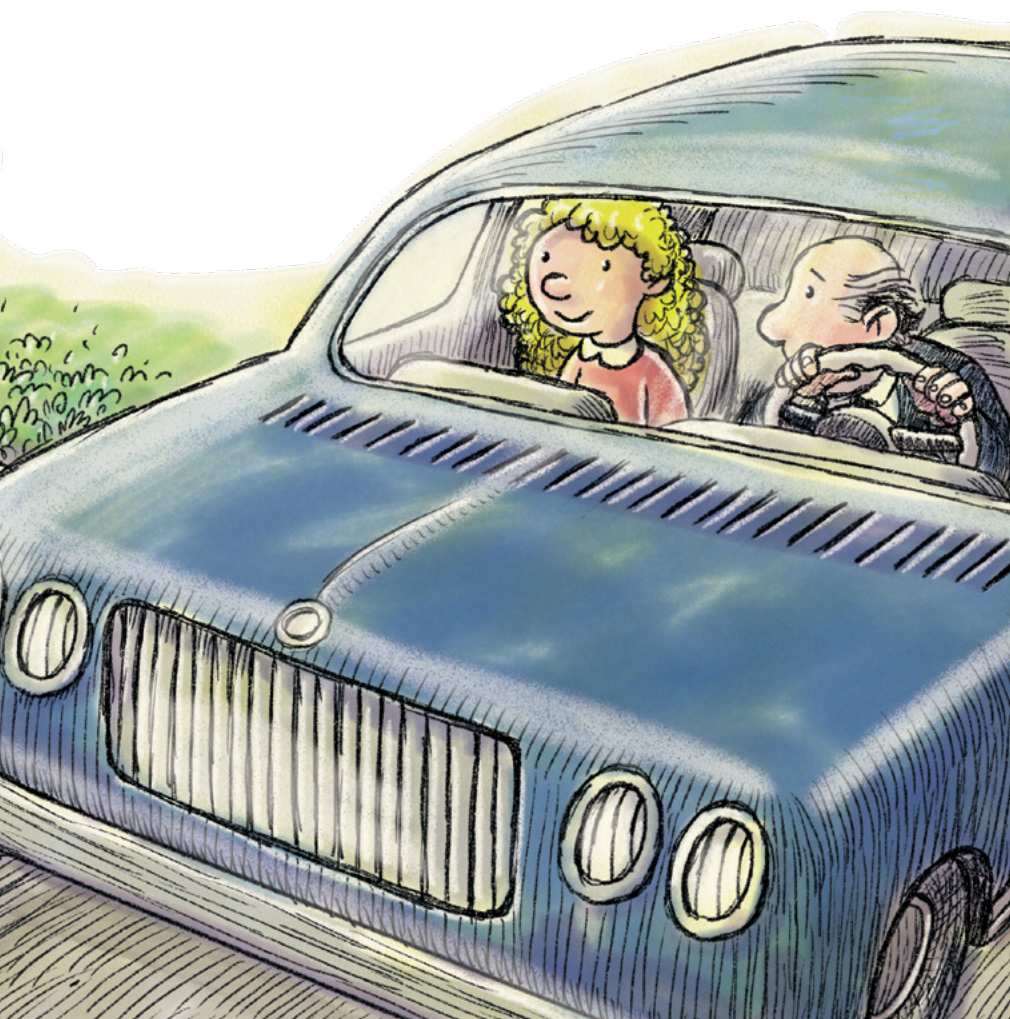
Akkurat da føltes det som Andis hjerte hoppet over et slag, og dunkingen stoppet. Istedenfor ble hjertet hennes fylt av en varm følelse. Hun visste at det læreren hadde sagt var sant. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

HVA KAN DU GJØRE?

Hva kan du gjøre hvis en foreldre eller noen i din familie ikke vil være med i Kirken?

- Husk at de har frihet til å velge og at vår himmelske Fader elsker dem.
- La dem få vite at du er glad i dem.
- Vær et godt eksempel ved å etterleve evangeliet.
- Husk alt det gode.
- Be om at vår himmelske Fader vil hjelpe dem å føle hans kjærlighet, og at han vil lede dem til Kirken.

Clarence versus mesteren

Av Lori Fuller

Kirkens tidsskrifter

Basert på en sann historie

Clarence stirret ut av bilvinduet da havnen kom til syne. Båter fløt på vannet foran fargerike hus og butikker. København, Danmark, var en vakker by, fylt av slott, herregårder og parker. Den lignet ikke i det hele tatt på Clarences hjemby i Utah, USA. Clarence kunne se for seg de støvete gatene der han sprang kappløp som gutt. Nå var han meldem av USAs sprintlag, og imorgen skulle han løpe mot en berømt dansk utøver i et viktig kappløp.

Bilen stoppet ved et lite kirkebygg der et møte akkurat hadde begynt.

Da Clarence satte seg bakerst i salen, gjenkjente en av misjonærene på forhøyningen ham fra en nyhetsartikkel om morgendagens kappløp. Grenspresidenten ba Clarence om å komme opp til talestolen.

Etter at Clarence hadde fortalt hvorfor han var på besøk, reiste en gutt seg og rakte opp hånden. "Tror du at du klarer å slå den danske mesteren?" spurte han.

Clarence visste ikke hva han skulle si. Den danske utøveren hadde bedre rundetid denne sesongen.

"Selvsagt klarer han det," sa en av misjonærene før Clarence rakk å svare. "Fordi han etterlever Visdomsordet." Han slo opp i Skriftene i Lære og pakter 89. Han leste løftet om at de som holder visdomsordet skal "løpe og ikke bli trette, og gå og ikke bli matte" (vers 20).

Hva kunne Clarence si? Han visste at visdomsordet var sant. Som barn hadde han lovet at han alltid skulle holde det. Men det alene betydde ikke at han kunne vinne dette løpet. Å vinne krevde også øvelse og ferdigheter. Da Clarence forlot møtet, tenkte han, "Ingen fra kirken kommer til å være der uansett imorgen."

CLARENCES VALG

Clarence F. Robison løp i 1948 i sommerolympiaden og ble en stor løpetrener på universitetet. Da han var ung, lovet han at han alltid skulle holde visdomsordet. Han visste at dette ikke ville føre til at han vant alle sine løp. Men han visste av vår himmelske Fader ville hjelpe han å gjøre ditt beste når han var ren og verdig og hadde tro.

Neste kveld mens Clarence varmet opp før løpet, kikket han opp og så de to misjonærene sammen med en gruppe på omkring 17 gutter. De *hadde* kommet!

Da de kom nærmere, hvisket en av misjonærene til Clarence, "Om du en gang i livet skal løpe fort og vinne, bør det bli i kveld." Mange av guttene var ikke medlemmer av Kirken, men hadde kommet sammen med vennene sine for å se om visdomsordet virkelig var sant.

Clarence var bekymret. I dette løpet var kanskje ikke hans beste godt nok. Men han løp for et av prinsippene i Jesu Kristi evangelium. Han

måtte vinne. Han hadde aldri før bedt om å vinne, men han fant et tomt rom slik at han kunne holde en bønn.

Han ba, "Himmelske Fader, jeg vet at visdomsordet er sant, og jeg har aldri brutt det. Vær så snill å gi meg seier i dette løpet." Da han gikk ut til startstreken, visste han at vår himmelske Fader hadde hørt bønnen. Han stolte på vår himmelske Faders vilje.

Det regnet og var gjørmete denne kvelden. Da Clarence begynte å løpe, føltes det på samme måte som mange andre løp han hadde gjennomført. Det var et raskt tempo, og den danske mesteren ledet. Men da

Clarence hadde løpt tre runder var han plutselig ikke sliten lengre. Han begynte å løpe fortere, og det gjorde ikke vondt. Enda litt fortere, og det gjorde fremdeles ikke vondt. Han passerte den danske mesteren og løp *enda* fortere.

Da Clarence kom rundt, ropte treneren hans, "Løp saktere! Du kommer aldri frem til mål!" Men Clarence visste at han kunne holde det gående. Da han kom til mål, ledet han med mer enn 46 meter på den danske løperen! Han visste at han hadde vunnet fordi vår himmelske Fader hadde besvart hans bønn, og fordi visdomsordet er sant. ■

Vennner og tro

Av Melissa Hart, Utah, USA

Hei!
Jeg er
Ivana.

Jeg bor i
Bogotá, Colombia,
og jeg er modig i å
dele evangeliet med
mine venner.

*Jeg går på en katolsk skole for jenter.
Noe av min tro er annerledes enn den
mine klassekamerater og lærere har, men
de respekterer meg, og jeg respekterer
dem. De er nysgjerrige på min religion,
og jeg får dele den med dem! Her er jeg
med vennen min Luisa.*

En lærer spurte meg om vi trodde på det samme som katolikkene. Jeg fortalte henne at vi tror på Jesus Kristus. Jeg snakket også om Mormons bok, Bibelen, og Lære og pakter.

Faren min er ikke medlem av Kirken, men han kommer ofte til aktivitetene. Jeg erter han med at han er en "Kato-mon" (Katolikk-Mormon).

Vi dro til Salt Lake City til general-konferansen og hørte President Monson tale. Han sier så fine ord som lærer oss om evangeliet.

Jeg inviterte en av vennene fra skolen til å komme i dåpen min, og det gjorde hun! Jeg er glad jeg fikk dele den erfaringen med henne.

IVANAS TIPS FOR Å STÅ RAKRYGGET

Smil og del historier fra kirken og Skriftene med andre.

Gå i Kirken hver søndag.

Ha familiens hjemmeaften.

Prøv å lese i Skriftene hver dag.

Bogotá Colombia tempel er vakkert. Jeg ønsker å gå inn dit en dag slik at jeg kan lære mer om evangeliet. Min venn Laura ble med meg.

Av eldste
M. Russell Ballard
i De tolv apostlers
quorum

Hvordan blir misjonærene kalt?

Først vil biskopen og
stavspresidenten intervju deg.

Så vil en av De tolv
apostler se bildet og
informasjonen om deg
på en dataskjerm.

De ser deg inn i øynene.

Så, i kraft av Herrens ånd tilordner de deg
til en av kirkens 409 misjoner.

SPØRSMÅLSHJØRNE

Når mamma og pappa
krangler, blir jeg veldig
bekymret og lei meg.
Hva kan jeg gjøre?

Du kan be til vår himmelske Fader. Det får meg alltid til å føle meg bedre.
Hayden H., 6 år, Alberta, Canada

Du kan be en bønn for å hjelpe moren og faren din og løse problemene sine, og nynne noen av Kirkens sanger for at du skal føle deg bedre.

Addison S., 10 år, Washington, USA

Jeg forteller dem morsomme vitser og hvordan det er på skolen, for å gjøre dem glad. Når de begynner å le, føler jeg Den hellige ånd som forteller meg at jeg gjorde det rette.
Elena M., 12 år, California, USA

Mine søsken og jeg går på rommene våre og hører på The Mormon Tabernacle Choir. Det har hjulpet oss å føle fred.

Ben M., 11 år, Brisbane, Australia

Jeg ber til vår himmelske Fader og spør ham om han kan hjelpe foreldrene mine når de krangler slik at de kan føle Ånden og løse problemene sine.

Ethan M., 11 år, California, USA

Max: Jeg gir dem klemmer og synger en primær-sang for å minne dem om Jesus.

Gabe: Få foreldrene dine til å føle seg bedre ved å tegne et bilde av din himmelske familie.
Max og Gabe C., 6 og 10 år, Kochi, India

NESTE SPØRSMÅL

.....
"Hvordan vet jeg at jeg er gammel nok til å begynne å faste?"

Har du noen råd om dette? Send oss ditt svar og foto innen 31. juli 2016. Send dem inn via Internett på liahona.lds.org eller send e-post til liahona@ldschurch.org. (Skriv "Question Corner" i emnefeltet.) Husk å ta med mor eller fars tillatelse!

Kaptein Moroni var modig

Kaptein Moroni ledet den nephittiske hæren. Han var lydlig mot vår himmelske Fader. Han hjalp de nehit-tiske soldatene å forsvare seg mot lamanittene. Han minnet dem på vår himmelske Faders velsignelser. Han minnet dem om deres frihet og dere familie slik at de kunne være modig.

Mange barn på skolen bruker et spåk som gjør meg utilpass. Moren min og jeg sa en bønn og ba om å få mot til å vite hva som var best å gjøre. Dagen etter da de begynte å bruke det språket, sa jeg

høflig, "Vær så snill og slutt å bruke de ordene. Det gjør meg utilpass." De sa, "Greit, beklager." Jeg ble glad, og jeg var lykkelig over at jeg lærte at vår himmelske Fader vil hjelpe meg når jeg ber om det.

Bella T., 10 år, Virginia, USA

Grant L., 10 år, Florida, USA

ILLUSTRASJON: JARED BECKSTRAND

Klipp, brett og ta vare på dette utfordringskortet!

KAPTEIN MORONI

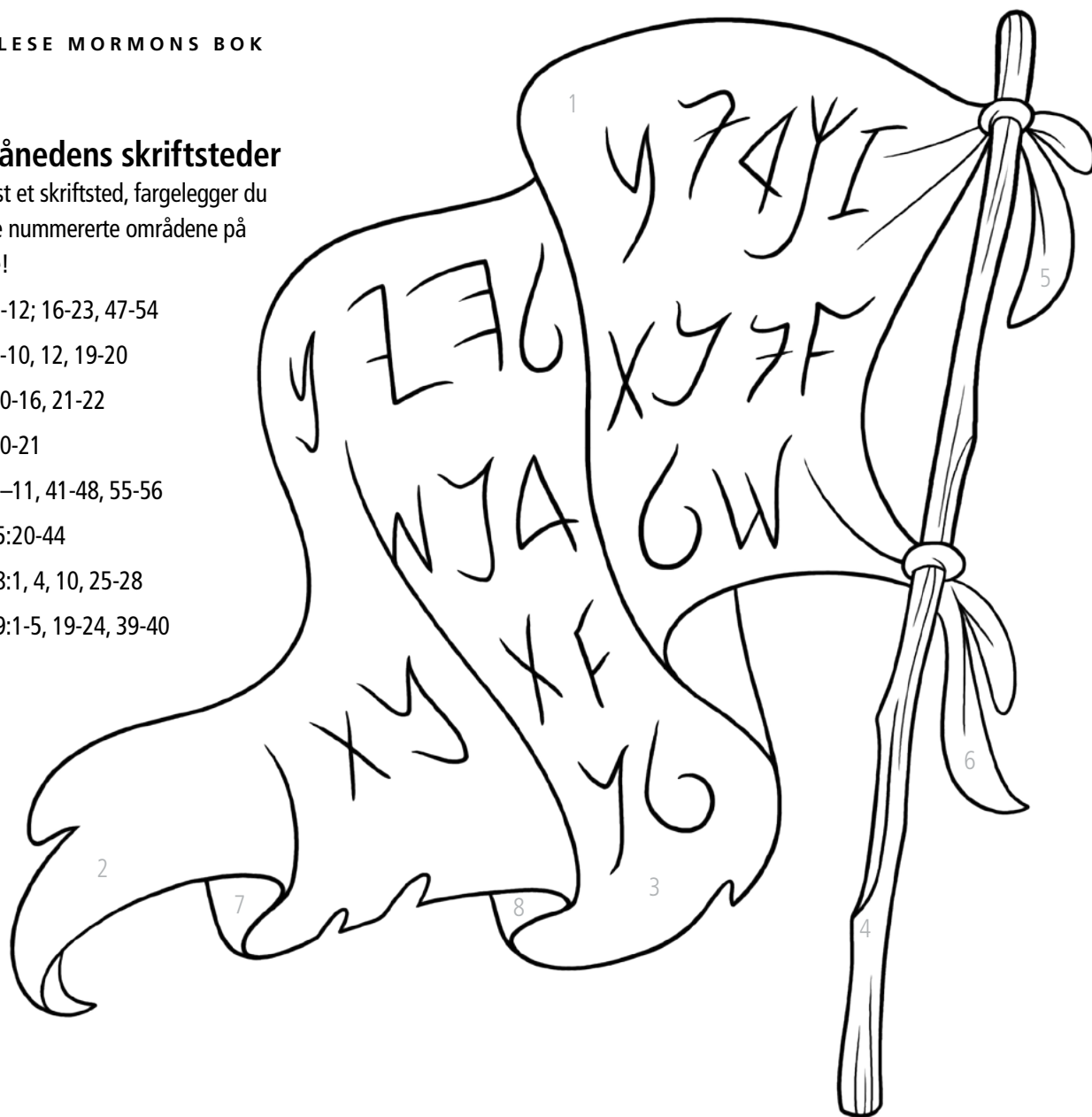
Jeg kan være modig!

- ☐ Lær utenat Alma 48:11-12.
Les vers 17 også!
- ☐ Hjelp noen som er bekymret eller redd til å være modig. Del ditt vitnesbyrd om vår himmelske Fader med dem.
- ☐ Se kapittel 31-33 og 35 av Historier fra Mormons bok på scripturestories.lds.org.
- ☐ Jeg utfordrer meg selv til å ...

Denne månedens skriftsteder

Når du har lest et skriftsted, fargelegger du de tilsvarende nummererte områdene på frihetens fane!

- 1 Alma 43:9-12; 16-23, 47-54
- 2 Alma 44:1-10, 12, 19-20
- 3 Alma 46:10-16, 21-22
- 4 Alma 53:10-21
- 5 Alma 56:2-11, 41-48, 55-56
- 6 Helaman 5:20-44
- 7 Helaman 8:1, 4, 10, 25-28
- 8 Helaman 9:1-5, 19-24, 39-40

Frihetens fane

Moroni ledet nephittene i krig mot lamanittene for å forsvare sine hjem og familier. Kaptein Moroni laget "frihetens fane" av kappen sin. Han skrev et spesielt budskap for å minne nephittene om hva de kriget for: "Til erindring om vår Gud, vår religion og frihet og vår fred, våre hustruer og våre barn" (Alma 46:12). Les mer om det på side 76. Se etter en ny leseutfordring i neste nummer! ■

Kaptein Moronis fane

Det var en gang en ugudelig konge. Han ville herske over det nephittiske folket.

Moroni var kaptein over nephittenes hæravdelinger. Han var sterk, og han elsket Gud.

Kaptein Moroni ville beskytte
folket sitt fra den ugudelige
kongens hær.

Han bestemte seg for å lage en fane.

Kaptein Moronis fane minnet folket hans om
at de skulle følge Gud og beskytte sin familie.
Da kunne de få fred. ■

Når jeg hører om pionerbarn

Med overbevisning ♩ = 120-126

Tekst og musikk:
Janice Kapp Perry

C D m⁷ C F G

1. Når jeg hø - rer om pi - o - ner-barn, om prø - vel - ser, stort mot og
2. Når jeg hø - rer om pi - o - ner-barn, da øns - ker jeg væ - re sterk

C F Dm C

tro, da øns - ker jeg væ - re så vil - lig og
nå. Og bu - de - ne prø - ver jeg hol - de, en

G D⁷ G C D m⁷

hen - ter min styr - ke hos Gud. Jeg føl - ger pro - fe - ter i
sis - te - dags - hel - lig jeg er. Et skin - nen - de lys vil jeg

C F E⁷ Am

vår tid, og byg - ge opp Si - on vil jeg. Og
væ - re som and - re som føl - ger, kan se. Jeg

F C D m⁷ G⁷ C

jeg vil ha tro til å stå på når det - te Han treng - er av meg.
vil væ - re som pi - o - ner - barn, for Her - ren, han sto - ler på det.

Av president Boyd K. Packer (1924-2015)

President for De tolv apostlers quorum

ÅNDELIGE KROKODILLER

“Tull og tøys,” sa jeg. “Det er ingen krokodiller der.”

Jeg hadde alltid hatt lyst å dra til Afrika og se dyrene, og endelig fikk jeg muligheten ...

Vi stanset ved et vannhull for å se på dyrene når de kom for å drikke. Det var svært tørt det året, og det var ikke mye vann. Egentlig var det bare noen gjørmehull. Hver gang elefantene gikk ned i gjørmehullet ville vannet sive ned i avtrykkene og de andre dyrene ville drikke fra elefantenes forspor.

Antilopene var spesielt nervøse. De nærmet seg gjørmehullet, bare for å snu og løpe sin vei i vill panikk. Jeg så at det ikke var noen løver i nærheten og spurte guiden hvorfor de ikke drakk. Hans svar, og dette er lærdommen, var “krokodiller”.

Jeg var sikker på at han tullet og spurte ham: ‘Hva er egentlig problemet?’ Igjen var svaret: “Krokodiller”.

“Tull og tøys,” sa jeg. “Det er ingen krokodiller der.” ...

Han skjønte at jeg ikke trodde ham og bestemte seg antakeligvis for å lære meg en lekse. Vi kjørte frem slik at bilen sto på en voll over gjørmehullet, så vi kunne se ned. “Der,” sa han. “Se selv.”

Jeg kunne ikke se noe annet enn gjørme, litt vann og de nervøse dyrene i det fjerne. Så fikk jeg plutselig øye på den! – en stor krokodille som lå rolig i gjørmen og ventet på at et intetanende dyr skulle bli tørst nok til å komme og drikke ...

Guiden var vennligere mot meg enn jeg fortjente. Min “jeg-vet-alt” utfordring til hans første svar, “krokodiller”, kunne like gjerne ha gitt følgende invitasjon, “Gå ned og se etter selv!”

Jeg kunne se at det ikke var noen krokodiller der. Jeg var så sikker i min sak at jeg tror jeg ville å gått ned for å se etter hva som var der. En slik arrogant handling ville vært fatal! Men han var tålmodig nok til å undervise meg.

Mine unge venner, jeg håper dere vil være klokere når dere snakker med deres guider enn jeg var ved

denne anledningen. Denne dumdristige holdningen, der jeg trodde jeg visste alt, var under min verdighet, og det er under deres verdighet også. Jeg er ikke veldig stolt av den, og jeg skammer meg over å fortelle dere om den, bortsett fra at det faktisk kan hjelpe dere.

De som har gått foran deg i livet har undersøkt vannhullene og advarer mot krokodiller. Ikke bare de store, grå firfislene som kan bite deg i fillebiter, men *åndelige krokodiller*, uendelig mye farligere, mer villedende og mindre synlige, enn de velkamouflerte krypdyrene i Afrika.

Disse åndelige krokodillene kan drepe eller lemleste sjelen. De kan ødelegge din og dine kjæres sjelefred. Det er de som må advares mot, og det finnes knapt et vanningssted i hele jordelivet lenger som ikke er befestet med dem ...

Heldigvis finnes det nok guider i livet som kan forhindre at slike ting skjer, om vi er villig til å lytte til deres råd nå og da. ■

Fra “Åndelige krokodiller,” Liahona, mai 1976, 30-31.

INNSIKT

Hvordan kan vi blomstre i en fiendtlig verden?

“Som enkeltpersoner og Kristi disipler som lever i en fiendtlig verden som bokstavelig talt er i opprør, kan vi trives og blomstre hvis vi er rotfestet i vår kjærlighet til Frelseren og ydmykt følger hans læresetninger.”

Eldste Quentin L. Cook i De tolv apostlers quorum, “Herren er mitt lys,” *Liahona*, mai 2015, 63.

Også i dette nummeret

FOR UNGE VOKSNE

s. 44

HVORDAN HÅNDTERE EN FOR TIDLIG HJEMKOMST

Å dra hjem tidlig fra misjonen var knusende, men jeg oppdaget at det kunne bringe meg et skritt videre når jeg fokuserte på disse seks tingene.

FOR UNGDOM

Å minnes **FRELSEREN**

Hver uke gir vi et løfte om å alltid minnes Jesus Kristus, og hver dag kan vi motta velsignelser ved å holde dette løftet.

s. 60

FOR BARN

s. 76

Kaptein Moronis fane

Kaptein Moroni laget en fane for å hjelpe sitt folk å huske de viktigste tingene, som familien og Gud. Hva gjør du for å huske de viktigste tingene i ditt liv?

For å sende tilbakemelding om Liahona, kan du sende e-post til liahona@ldschurch.org.

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE